ante te: ſicut hypocrite faciunt in ſynagogis ⁊ vicis vt honorificentur ab hominibus. Amē dico vobis receperūt mercedem ſuam. Te autē faciente elemoſynā: neſciat ſiniſtra tua ꝗd faciat dextra tua: vt ſit elemoſyna tua in abſcondito: ⁊ pater tuꝰ qui videt in abſcondito reddet tibi.

AVG. de ſer. do in mōte. Generaliter ſupra dñs iuſticiaȝ noīauit cū dixit: Attēdite ne iuſticiā vr̃am: nūc aūt ꝑ partes exequit. CHRY. ſup mat. Ponit aūt tria fortia bona. ſ. elemoſyna: oratiōnē: ⁊ ieiuniū: contra tria mala: aduerſus q̄ dñs tētationis bellū ſuſcepit. pugnauit. n. ꝓ nobis ꝯtra gulā in eremo: cōtra auariciā ſupra montē: contra vanā gloriā ſupra tēplū. Eſt ergo elemoſyna q̄ diſpergit: cōtra auaritiā q̄ ꝯgregat: ieiuniū ꝯtra gulā: qꝛ ē ei cōtrariū: oratio v̄o ꝯtra vanā gloriā: qꝛ cū oē malū ex malo naſcat: ſola vana gloria de bono ꝓcedit: iō nō deſtruitur ꝑ bonū: ſȝ magis nutrit. nullū ergo remediū pōt eſſe ꝯtra vanā gloriā niſi oratio ſola. AMBRO. Omnis aūt ſnīa diſcipline chriſtiane i miſericordia ⁊ pietate ē: ⁊ iō ab elemoſyna incipit dicēs: Cū ergo facis elemoſynā noli tuba canere añ te. GLO. Tuba aūt ē oīs actus vel ſermo ꝑ quē ꝯ opis iactātia demōſtrat: puta q̄ facit elemoſynā qñ aliquē videt p̄ñtem: vel intercedēte aliquo: aut honeſtiori ꝑſone q̄ pōt retribuē: alr̄s aūt nou facit. Sȝ et ſi i loco ſecreto fecerit: eo ꝓpoſito vt laudabilis videat: tuba ē. AVG. Sic ḡ qḋ dic: Noli tuba canere añ te: ad hoc reſpicit qḋ ſupiꝰ ait: Attēdite ne iuſticiā vr̃am faciatis corā ho. HIE. Qui aūt tuba cānit elemoſynā faciēs hypocrita ē. Et iō ſubdit: Sic hypocrite faciūt. ISIDO. Nomē hypocrite tractū ē a ſpecie eoꝝ q̄ i ſpectacul ꝯtecta facie icedūt diſtiguētes vultū vario colore: vt ad ꝑſone quā ſimłant colorē ꝑueniāt: mō i ſpecie viri: mō in fēie vt fallāt populū dū in ludis agūt. AVG. de ſer. do. in monte: Sic ergo hypocrite. i. ſimłatores tanq̄ imitatores ꝑſonarū aliarū agūt partes illiꝰ qḋ nō ſūt. nō enim q̄ agit partes agamēnonis: v̄e ipſe ē: ſȝ ſimłat eū: ſic ⁊ i eccleſijs in oī vita humana q̄ ſe vult videri qḋ nō ē: hypocrita ē. Simłat eniȝ ſe iuſtū ⁊ nō exhibet: q̄ totū fructū in laude hoīum ponit. GLO. Et iō ſubdit loca publica cū dicit: In ſynagogis ⁊ vicis. Et finē intentū cū ſubdit: Ut honorificent ab hoībꝰ. GREG. xxxij. mora. Sciēdū v̄o ē ꝙ ſūt nōnulli: q̄ ⁊ ſanctitatis habitū tenēt: ⁊ ꝑfectionis meritū exequi nō valēt: quos nequaq̄ credendū ē inter hypocritarū numerū currere: qꝛ aliud ē infirmitate: aliud callida ſimulatione peccare. AVG. de ſer. do. in monte. Tales aūt q̄ ſimulatiōe peccat: ab inſpectore cordis deo mercedē nō capiūt: niſi fallacie ſuppliciū. ⁊ iō ſubdit: Amē dico. vobis receperūt mercedē ſuam. HIERO: Nō dei mercedē: ſȝ ſuā. Laudati. n. ſunt ab hoībus: quoꝝ cauſa exercuere virtutes. AVG. de ſer. do. in monte: Hoc aūt reſpicit ad illud qḋ ſupra poſuit: Alioq̄n mercedē nō habebitis apḋ p̄rem vr̃m. Sic ḡ nō quō illi elemoſynā facias: ſȝ quō faciēda ſit iubet ꝯueniēter cū dic: Te aūt faciēte ele. neſ. ſini. tua: ꝗd fa. dex. tua. CHRY. in ho. Hoc aūt ꝑ ſupabūdātiā dr̄: ac ſi dicat: Si poſſibile eſt teipſum ignorare: ⁊ ipſas manus latere poſſibile eſſet: ſtudioſiſſimū ē tibi. CHRY. ſup mat. Apl̄i aūt interp̄tant in li. canonū ſic: Dextera ē ppl̄s chriſtianus: q̄ ē ad dexterā chriſti. Siniſtra aūt ē oīs ppl̄s q̄ ē ad ſiniſtrā. Hoc ergo dicit ne chriſtiano elemoſynā faciēte q̄ eſt dextera infidelis aſpiciat qui ē ſiniſtra. AVG. de ſer. do. in monte: Sȝ ſm̄ hoc videbit nulla eſſe culpa velle placere fidelibus: cū tñ in quorūlibet hoīum laudē finē boni opis ꝯſtituere ꝓhibeamur. Ut aūt te imitētur quibus facta tua placuerūt nō tm̄ fidelibꝰ: ſȝ etiā infidelibus exhibendū ē. Si aūt vt alij dicūt: ſiniſtrā inimicuȝ putaueris: vt neſciat inimicus tuus cū elemoſynā facis: cur ipſe dñs inimicis iudeis circūſtantibus miſericorditer ſanauit hoīes? Deīde quō cū ipō inimico facieꝰ: vt illō ipleamꝰ p̄ceptū: Si eſurierit inimicus tuꝰ ciba illū. Tertia opinio ē ridēda eoꝝ q̄ dicūt: ſiniſtre noīe vxoreȝ ſignificari: vt q̄m in re familiari tenaciores pecuniarū ſolēt eē femine: lateat eas cū aliq̄d viris alienis impendūt ꝓpt̄ domeſticas lites. Nō aūt ſolis viris hoc p̄ceptū datū ē: ſȝ etiā feminis. cui ergo ſiniſtre iubet femina occultare opus miſericordie ſue? an etiā vir ſiniſtra erit femine? ꝙ ſi q̄ſpiā putat: cū p̄ceptū ſit talibꝰ vt ſe inuicem bonis moribus lucrifaciāt: nō ſibi debēt occultare bona opera ſua: nec futura faciēda ſūt vt ꝓmereat deꝰ. ꝙ ſi occultandū ē aliq̄d q̄ diu alterius infirmitas id equo animo non pōt ſuſtinere: q̄uis nō illicite fiat: nō tñ femina ꝑ ſiniſtrā ſignificari facile apparet totiꝰ capituli ſignificatione. Et etiā q̄m ſiniſtrā vocet: qḋ eniȝ in hypocritis culpatū eſt: ꝙ. ſ. laudes hoīum q̄rūt: hoc tñ facere vetaris. q̄propt ſiniſtra videt ſignificare delectationē laudis: dextera autē ſignificat intētionē implēdi p̄cepta diuina. Cū ergo ꝯſciētie faciēdi elemoſynā miſcet ſe appetitio laudis hūane: fit ſiniſtra ꝯſcia dextre. Neſciat ergo ſiniſtra. i. nō ſe miſceat conſcientie tue laudis humane appetitio. Dñs autē nr̄ multomagis ꝓhibet ſolā ſiniſtrā in nobis opari: q̄ eā miſceri opibꝰ dextre. Quo aūt fine hoc dixerit: oñdit cū ſubdit: Ut ſit elemoſyna vr̄a in abſcōdito. i. in ipſa bona ꝯſcia: q̄ humanis oculis demōſtrari nō pōt: nec v̄bis aperiri: quandoquidē multi multa mentiunt. Sufficit aūt tibi ad ꝓmerendū p̄miū ipſa conſciētia: ſi ab eo expectas p̄miū: q̄ ſolꝰ ꝯſcie inſpector ē. Et hoc eſt qḋ ſubdit: Et p̄r tuus q̄ vi. in abſcon. reddet tibi. Multa latina exēplaria hñt: Reddet tibi palā. CHRY. ſup matth. Impoſſibile ē. n. vt opus bonū hoīs in abſcondito dimittat deꝰ: ſȝ in hoc ſeculo manifeſtat ⁊ illo glorificat: qꝛ gl̄ia dei: ē ſic ⁊ diabolus manifeſtat malū: in quo malicie eius virtꝰ oñdit. Proprie aūt publicat deꝰ oē bonū in ſc̄lo illo: cuius bona nō ſūt cōia bonis ⁊ malis. iō cuicūq̄ȝ illic bene fecerit deus: manifeſtū eſt ꝓ mercede iuſticie ſue meruit illud. Merces aūt iuſticie in hoc ſc̄lo manifeſta nō ē: quia hic nō ſolū boni ſȝ etiā mali ſūt diuites. AVG. de ſer. do. in mōte: Sȝ in grecis exēplaribꝰ q̄ ꝓpꝛia ſūt nō inuenimus palā. CHRY. in homi. Si ergo vis habere inſpectores eorū q̄ facis: ecce habes nō ſolū angelos aut archangelos: ſȝ deū vniuerſoꝝ.

CA. VI.

Cum oratis non eritis ſicut hypocrite q̄ amant in ſynagogis ⁊ in angulis platearū ſtantes orare: vt videant ab hoībus: amen dico vobis receperunt mercedem ſuā. Tu autē cuȝ oraueris: intra i cubiculū tuuȝ: ⁊ clauſo oſtio ora patrem tuū in abſcondito: ⁊ pater tuus qui videt in abſcondito reddet tibi.

Salomon dicit ante orationē prepara animam tuam. CHRY. ſup matth. Qḋ quidē facit q̄ faciens elemoſynā venit ad oꝛonē: bona eniȝ opa excitant fidē cordis ⁊ dant ꝯfidentiā anime apud deū orādi. Ergo elemoſyna p̄paratio ē oratiōis: ⁊ idē dñs poſt elemoſynā conueniēt de oratiōe nos iſtruit. AVG. de ſer. do. in mōte: Nō aūt hoc monet nūc vt oremus ſȝ q̄uo oremꝰ: ſic nec ſuperius vt faciamꝰ elemoſynā: ſȝ quo animo faciamꝰ. CHRY. ſup matth. Eſt aūt oratio quaſi quoddā ſpiritale tributū qḋ anima offert deo de viſceribꝰ ſuis. Quāto ergo glorioſior ē tāto cautior ē ſeruāda: ne ꝓpt̄ hoīes facta vileſcat: ⁊ iō dicit: Cū oratis nō eritis ſicut hypocrite. CHRY. in ho. Hypocritas vocat: q̄ deū ſe fingētes orare hoīes circūſpiciūt. ⁊ ideo ſubdit: Qui amant i ſynagogis orare. CHRY. ſup matth. Puto aūt nō ad locū hoc refert dñs: ſed ad ꝓpoſitū orātis: in conuētu. n. fideliū orare laudabile ē: ſic dictū ē: In eccleſijs benedicite deū.

Hierony. a.

Hierony. a.

cite deū. Qui ergo ſic orat vt ab hoībus videat̄: nō deū aſpicit ſ; homines. ⁊ ideo quātū ad propoſitū ſuū in ſynagoga orat. Cuius autē orantis mens ſolū aſpicit deū: quāuis in ſynagoga oret: tn̄ apud ſe in ſecreto videt̄ orare. Sequit̄: Et in āgulis plateaꝝ: vt videant̄ abſcōſe: orāt Et ſic duplicit̄ laudant̄: ⁊ q2 orant: ⁊ q2 abſconſe orant.

GLO. Uel anguli plateaꝝ ſūt vbi via ꝑ trāſuerſū greſſū ducit: ⁊ q̄driuiū reddit. CHRY. ſup matth. Eo ergo ꝓpoſito in conuētu vetat orare vt a cōuētu videat̄. vn̄ ſubdit̄: Ut videant̄ ab hoībus. Orās ergo nihil nouū faciat qd̄ aſpiciāt hoīes: vel clamādo vel pectus ꝑcutiēdo vel manus extēdēdo. AVG. de ſer. do. Non autē videri ab hoībus nefas ē: ſ; ideo hoc agere vt ab hoībus videaris. CHRY. in ho. A vana eni; gloria vbiq; erui bonū ē: maxime aūt in orōne: ſi. n. in hoc cogitationibus circūferimur. ſi ad orandū ingreſſi fuerimus: hāc hn̄tes egritudinē: q̄liter intelligemus ea q̄ a nobis dicunt̄: AVGV. de ſer. do. Sic etiā fugiendū eſt hoīum ſcientia;: ſi hoc animo aliq̄d fiat vt fructus expectet̄ placēdi hoībus vnde ſubdit̄: Amen dico vobis receperūt mercedē ſuā. CHRY. ſup matth. Unuſquiſq;. n. vbi ſemiat: ibi metit. Unde qui ꝓpt̄ hoīem orāt nō ꝓpt̄ deū: ab hoībus nō a deo laudant̄. CHRY. in ho. Dicit aūt: Receperunt. q2 deus retributionē que ē ab ipſo tribuere vellet: illi autē eam q̄ ē ab hoībus vſurpāt. Quō aūt orādū ſit ſubiūgit dicens: Tu aūt cū ora. intra in cubi. tuū: ⁊ clau. oſtio ora pa. tuū in abſcondito. HIERO. Hoc ſimplicit̄ intellectum erudit auditorem vt vanā orādi gloriā fugiat. CHRY. ſup matth. Ut nemo ſit ibi niſi ille q̄ erat: ⁊ illu que orat. Teſtis. n. orantē grauat: nō adiuuat. CYPRI. de orōne dn̄ica: In abditis etiā locis orare magis ꝯuenit fidei: vt ſciamus dn̄m vbiq; eē pn̄tem ⁊ maieſtatis ſue plenitudine occulta penetrare. Poſſum⁹ etiā intelligere ⁊ oſtiū dom⁹ os corporis: vt nō clamoſa voce oremus deū: ſ; tacito corde ꝓpter tria. Primo q2 deus non voce clamoſa pulſandus ē: ſ; cōſcia recte placādus: qui ē cordis auditor. Secūdo q2 ſecretas orōnes tuas non oʒ alteꝝ ſcire: niſi te ⁊ deū. Tertio q2 clamoſe orās alteꝝ iuxta te nō ꝑmitt| orare. EX COL. PA. Cū ſūmo etiā ē orādū ſilentio: vt ipos ꝗ inimicos nros: q̄ orantib⁹ nob maxime inſidiant̄ lateat nr̄e petitiōis intentio. AVG. de ſer. do. ī mōte: Uel ꝑ cubicula nr̄a ſunt intelligēda corda nr̄a: de q̄bus dr̄: Que dicitis in cordib⁹ vr̄is: ⁊ in cubilib⁹ veſtris ꝯpungimini. Oſtiū ē carnalis ſenſus: foris ſūt oīa tp̄alia: q̄ ꝑ ſenſū cogitatiōes nr̄as penetrāt: ⁊ turba vanoꝝ phantaſmatū orātib⁹ obſtrepūt. CYPRI. de orōne dn̄ica: Que aūt ſegnitia ē alienari ⁊ capi ineptis cogitatiōibus ⁊ ꝓphanis cū dn̄m dep̄caris: q̄ſi ſit aliud qd̄ magis debeas cogitare q̄ cū deo loq̄ris. Quō te audiri a deo poſtulas: cū teipſū nō audias: hoc ē ab hoſte nō cauere: hoc ē deū negligētia orōnis offendē. AVG. de ſer. dn̄i: Claudendū ē ergo oſtiū. i. carnali ſenſui reſiſtendū: vt oratio ſpiritalis dirigat̄ ad patrē: que ſit ī intimis cordis vbi orat̄ pater ad in abſcondito. vn̄ ſequit̄: Et pater tuus qui videt in abſcondito reddet tibi. REMI. Et eſt ſenſus: Sufficiat tibi vt ille ſol⁹ nouerit tuā orōnē q̄ oīum corda nouit occulta: q2 ipe q̄ eſt inſpector erit exauditor. CHRY. in ho. Nō aūt dixit: Grat| dabit: ſ; Reddet tibi. Eteni; debitorē ſeipſū tibi cōſtituit.

Orantes autem nolite multum loqui: ſicut ethnici faciunt. Putant enim q̄ in multiloquio exaudiant̄. Nolite ergo aſſimilari eis. Scit enim pater veſter quid opus ſit vobis: anq̄ petatis eū

AVG. de ſer. do. in mōte: Sic hypocritaꝝ ē ꝓbere ſe ſpectandos in orōne quoꝝ fruct⁹ ē placē hoībus: ita eſt ethnicoꝝ. i. gētiliū in multiloq̄o ſe putare exaudiri ⁊ id̄ ſubdit̄: Orātes aūt noli. mul. loq̄. EX COL. PA. Frequēter eni; ſ; breuit̄ ē orandū: ne imo orātib⁹ nobis inſerere aliquid noſtro cordi inſidiator poſſit inimicus. AVGV. ad probā: Nō tn̄ vt q̄dā putāt: hoc orare in multiloquio ſi diutius oret̄. Aliud ē ſermo mult⁹: aliud diuturnus affect⁹. Na; ⁊ de ipſo dn̄o ſcriptū ē: q̄ ꝑnoctauerit in orando: ⁊ ꝓlixius orauerit: vt nobis ꝓberet exēplu;. Dicunt̄ fratres in egypto crebras q̄dē habere orationes: ſ; eas tn̄ breuiſſimas ⁊ rapti ī quodāmō iaculatas: ne illa vigilanter erepta q̄ orāti plurimū ē neceſſaria ꝑ ꝓductiores moras hebetet̄ intentio: ac ꝑ hoc ipſi ſatis oſ̄ndunt hāc intētionē ſic eſſe obruendā ſi ꝑdurare nō pōt: ita ſi ꝑdurauerit: non cito eſſe rūpendam. Abſit aūt ab oratiōe multa locutio: ſ; nō deſit multa ꝓcatio ſi feruēs ꝑſeuerat intētio: nā multū loqui ē in orando rem neceſſaria; ſuꝑfluis agere verbis. Multū aūt ꝓcari ē eū quē precamur diuturna cordis excitatiōe pulſare: nā pleruq; hoc negociū plus gemitibus q̄ ſermonibus agit̄: plus fletu q̄ affatu. CHRY. in ho. Diſſuadet igit̄ ꝑ hoc inanē locutionē in orando: puta cū non petimus decentia a deo: potētatus ⁊ glīas: inimicos ſuꝑare: ⁊ pecuniarū abūdantiā. Iubet ergo hic non longas orōnes facē. Longas aūt dico non tp̄e: ſ; multitudine eoꝝ q̄ dicunt̄: ꝑmanere tamē oportet eos q̄ petūt. Orationi eni; ait ap̄s inſtantes. nō tn̄ iubet decē miliū verſuū orōnē ꝯponere ⁊ cordetenus enūciare: qd̄ occulte inſinuat: cū dixit: Nolite multū loqui. GLO. Dānat aūt multiloquiū orōnis veniēs de infidelitate. vn̄ ſequit̄: Sicut ethnici faciūt. Gentilib⁹ enim erat neceſſaria verborū multiplicitas: ꝓpt̄ demones q̄ neſcirēt quid illi peterēt: niſi illoꝝ verbis inſtructi. vn̄ ſequit̄: Putāt. n. q̄ in multiloquio ſuo exaudiant̄. AVG. de ſer. do. ī mōte: Et reuera omne multiloquiū a gētilib⁹ venit: q̄ exercēde lingue poti⁹ q̄ mūdando aīo dant operā: ⁊ hoc ſtudij genus etiā ad deū ꝓce flectendū transferre conant̄. GREG. xxxiij. mora. Sed veraciter orare ē amaros in cōpunctione gemitus ⁊ non cōpoſita verba reſonare. Et id̄ ſubdit̄: Nolite ergo aſſimilare eis. AVG. de ſer. do. in mōte: Si eni; verba multa ad id ꝓferuntur vt inſtruat̄ ignarus: q̄d eis opus ē ad rerū oīum ꝯditorē. vn̄ ſequit̄: Scit. n. pater veſter q̄d op⁹ ſit vobis anq̄ petatis eū. HIERO. Cōſurgit aūt in hoc loco q̄dam hereſis ꝓhoꝝ quorūdā dogma ꝑuerſū dicētiu;: Si nouit deus q̄d oremus: ⁊ anteq̄ petamus ſcit quo indigeam⁹ fruſtra ſcienti loq̄mur. Quib⁹ rn̄dendū ē nō narratores eē: ſed rogatores. Aliud ē. n. narrare ignorāti: aliud petere ſciēti. CHRY. in ho. Nō ergo oras vt doceas: ſed flectas vt familiaris efficiaris cōtinuitate interpellationis: vt humilieris: vt rememoreris pctōꝝ tuoꝝ. AVG. de ſer. do. in monte: Nec etiā verbis nos agere debem⁹ apud deū ⁊ vt impetremus qd̄ volumus: ſ; rebus quas animo gerimus: ⁊ intentione cogitatiōis cū dilectiōe pura ⁊ ſupplici affectu. AVG. ad probā: Sed id̄ ꝑ certa interualla temporū etiā verbis rogam⁹ deū: vt illis rerū ſignis noſipſos āmoneamus: quātūq; in hoc deſiderio ꝓfecerimus: nobiſipſis inoteſcam⁹: ⁊ ad hoc augendu; noſipſos acrius excitem⁹ ne varijs curis qd̄ tepeſcere cepera: oīno frigeſcat ⁊ penitus extinguat̄: niſi crebri⁹ inflāmetur. Nobis ergo neceſſaria ſūt v̄ba: q̄bus cōmoueamur: ⁊ inſpiciamus q̄d petam⁹: nō quib⁹ dn̄m ſeu docēdū ſeu flectendū eſſe credamus. AVG. de ſer. do. ī mōte: Sed rurſus q̄ri pōt ſiue rebus ſiue verbis orādū ſit: q̄d opus ſit ipſa orōne ſi deus iā nouit qd̄ nobis neceſſariū ſit: niſi q2 ipſa oratiōis intētio cor noſtrum ſenerat ⁊ purgat: capaciuſq; effici: ad excipiēda diuina munera: q̄ ſpūaliter nobis infundunt̄. Nō. n. ambitione precū nos exaudit deus q̄ ſemꝑ paratus ē dare ſuā lucē: ſed nos nō ſemꝑ parati ſum⁹ accipe cu; inclinamur in alia. Fit ergo in oratione conuerſio corꝑis ad deum: ⁊ purgatio īterioris oculi cum ea que cupiebant̄ tp̄aliter excluduntur: vt acies cordis ſimplicis ferre poſſit ſimplicē lucē: ⁊ in ea manere cū gaudio quo beata vita ꝓficitur.

Hieronym. a.

Hieronym. b.

Sic ergo vos orabitis: Pat noſter q es i celis

GLO. Inter ſalutaria monita ⁊ diuina quibus cõſulit credẽtibus formã orãdi ꝓpoſuit: ⁊ orõnes cõpoſuit breuibus verbis: vt ſit fiducia cito annuẽdi: qꝺ breuit vult rogari. vñ dicit: Pater nr̃ q es i celis. CYPRI. de orõne dñica: Qui fecit viuẽ: docuit ⁊ orare: vt duz oratione quã filius docuit apud patrẽ loquimur: facilius audiamur. Amica ⁊ familiaris oratio eſt dñm de ſuo rogare: agnoſcat pater filij ſui verba cũ ꝑcẽ facim⁹: ⁊ cũ ipſũ habeam⁹ aduocatũ apud patrẽ ꝓ pctis nr̃is: qñ pctõres ꝓ delictis noſtris petimus: aduocati nr̃i verba ꝓmamus.

GLO. Nõ tñ his ſolis verbis orat: ſꝫ ⁊ alijs ſub eodẽ ſenſu ꝯceptis quibus cor nr̃m accendit. AVG. de ſer. dñi in monte: Cũ aũt in omni deꝑcatione beniuolẽtia cõciliãda ſit eius quẽ deꝑcamur: deinde dicẽ qd deꝑcemur ꝑ laudẽ illius ad quẽ oratio dirigit: ſolet beniuolẽtia conciliari: ⁊ hoc in orationis pricipio poni ſolet. In quo dñs nr̃ nihil aliud nos dicẽ iuſſit niſi Pater nr̃ q es in celis: Multa quidẽ dicta ſũt in laudẽ dei: nuſq̃ tñ inuenit preceptũ pplo iſrael vt dicerẽt Pater nr̃: ſꝫ ẽ eis inſinuatus vt dñs tanq̃ ſeruis. ſꝫ de pplo xp̃iano apl's dicit: q' ſpm adoptionis accepit: in quo clamam⁹: Abba pater. qꝺ nõ ẽ meritoꝝ noſtroꝝ: ſꝫ grẽ quã in orõne ponim⁹: cũ dicimus. Pat: quo noĩe ⁊ charitas excitat. Quid eniz charius dꝫ eſſe filijs q̃ pr̃: ⁊ ſupplex affectus cũ homies dicũt deo: Pater nr̃. ⁊ q̃dã impetrãdi ꝑſuppoſitio. Quid iaz nõ det filijs petẽtibus: cũ hoc ipſũ an dederit vt filij eſſent: Poſtremo quãta cura animũ tãgit vt q dicit: Pr̃ nr̃. tãto pr̃e nõ ſit indign⁹. Admonent etiã hinc diuites: vel genere nobiles cũ facti fuerint chriſtiani: nõ ſupbire aduerſus paupes vel ignobiles: qm̃ ſimul dicũt deo: Pr̃ nr̃: qꝺ nõ pñt pie ac vere dicẽ niſi ſe frẽs eẽ cognoſcãt.

CHRY. in ho. Qꝺ eni nocumẽtũ ẽ ex inferiori cognatiõe: cũ ſm ſupiorẽ oẽs ſimus copulati: q etiã patrẽ dixit ⁊ pctõꝝ remiſſionẽ ⁊ adoptionẽ ⁊ hẽditatẽ ⁊ fraternitatẽ q eſt ad vnigenitũ: ⁊ ſpũs largitionẽ ꝑ vnã hãc ꝯfeſſus ẽ nũcupationẽ. Nõ. n. poſſibile ẽ uocare deũ patrem niſi eũ qui ẽ oĩbus iſtis bonis potit⁹. Dupl'r orantiũ igit erigit ſenſũ ⁊ dignitate eius q inuocat: ⁊ magnitudine beneficioꝝ quibus orãs potitus ẽ. CYPRI. de orõne dñica: Nõ aũt dicim⁹: Pater meus: ſꝫ Pr̃ nr̃: qꝛ pacis ⁊ vnitatis magiſter noluit ſigillatim ⁊ ꝑuatim ꝑcẽ fieri: vt qs cũ precat: ꝓ ſe tm̃ ꝑcetur. Publica eniz ẽ nobis ⁊ cõis oratio ⁊ qñ oramus: nõ ꝓ vno tm̃: ſed ꝓ populo toto oramus: qꝛ totus ppl's vnũ ſumus. Sic eniz vnũ orare ꝓ omnibus voluit: quõ in vno oẽs ipſe portauit. CHRY. ſuper matth. Pro ſe eniz orare neceſſitas cogit: ꝓ altero autez charitas fraternitatis hortat. Dulcior aũt eſt ante deuz orõ: nõ quã neceſſitas trãſmittit: ſꝫ quã charitas frñitatis cõmẽdat. GLO Dr̃ etiã Pater nr̃: qꝺ cõe ẽ oĩbus: non pr̃ meus: qꝺ ſoli xp̃o ꝯuenit: q ẽ fili⁹ ꝑ naturã. CHRY. ſup matth. Addit autẽ: Qui es in celis. vt ſciamus nos habere patrẽ celeſtẽ: ⁊ erubeſcãt ſe terrenis reb⁹ ſubſternere qui patrẽ hñt in celis. EX COL. PA. Et vt ad illã regionẽ in qua patrez noſtrũ cõmorari fatemur: ſũmo deſiderio ꝓperemus. CHRY. in ho. In celis ergo cũ dicit: non illic deũ cõcludẽs hoc ait: ſed a terra abducẽs orantem: ⁊ excelſis regionib⁹ affigens. AVG. de ſer. dñi in monte: Vel dr̃ eẽ in celis. i. in ſanctis ⁊ iuſtis: non enim ſpacio locorũ cõtinet deus. Sũt quidẽ celi excellẽtia mũdi corpora ⁊ ſi in eis locus deũ eẽ credat: melioris meriti ſũt aues quarũ vita ẽ deo vicinior. Nõ autẽ ẽ ſcriptũ: Prope eſt dñs celſis hoibus: aut eis q in montib⁹ habitãt: ſed cõtritis corde. Sed ſicut terra appellatus eſt pctõr: cui dictũ ẽ: Terra es: ⁊ in terrã ibis. ſic celũ iuſtus ecõtrario dici põt. Recte ergo dr̃: Qui es in celis. tantuz eniz ſpiritaliter intereſſe videt int iuſtos ⁊ pctõres: quantũ corporaliter int celũ ⁊ terraz: Cui⁹ rei ſignificãde gratia orãtes ad orientẽ ꝯuertimur vnde celũ ſurgit: nõ tanq̃ deus ibi ſit ceteras mũdi deſerẽs partes: ſꝫ vt admoneat aius ad naturã excellentiorẽ ſe cõuertere. i. ad deũ cũ corp⁹ ei⁹ qꝺ trenũ eſt: ad corp⁹ excellẽtius. i. ad corp⁹ celeſte cõuertit. Conuenit etiã vt oĩum ſenſibus ⁊ paruulorũ ⁊ magnorũ bene ſentiat de deo. ⁊ ideo q nondũ pñt aliquid corporeũ cogitare: tolerabilior eſt illorũ opinio

Sanctificetur nomen tuum.

AVG. Dictũ ẽ quis ſit qui petit: ⁊ vbi habitet. Iaz videam⁹ q ſint petẽda. Primũ aũt omniũ q petunt: hoc ẽ: Sãctificet nomẽ tuũ. qꝺ nõ ſic petit: q̃ſi nõ ſit ſcm̃ dei nomẽ: ſꝫ vt ſcm̃ habeat ab hoibus. i. ita inoteſcat de⁹ vt nõ eſtimet aliquid ſanctius. CHRY. in ho. Vel rogare iubet orantẽ ꝑ nr̃am glificari vitã: ac ſi dicat: Ita fac nos viuere: vt ꝑ nos vniuerſa te glorificẽt. ſãctificet. n. idẽ ẽ qꝺ glorificet: Digna ẽ aũt deũ deꝑcantis oratio nihil petere ante patris gloriã: ſꝫ oĩa ei⁹ laudi poſtponere. CYPRI. Vel aliter: Nõ optam⁹ deo vt ſanctificet orõnibus nr̃is: ſed vt nomẽ ei⁹ ſãctificet in nobis. Quia eniz ipſe dixit: Sãcti eſtote: qꝛ ego ſcũs ſũ. id petimus ⁊ rogam⁹: vt q in baptiſmo ſãctificati ſum⁹: in eo qꝺ eẽ cepimus ꝑſeueremus. AVG. de ꝑſeuerãtia: Cur aũt ꝑſeuerãtia iſta poſcit a deo ſi vt pelagiani dicũt: nõ datur a deo. An ⁊ iſta irriſoria petitio ẽ: cũ id ab eo petit: qꝺ ſcitur nõ ipſũ dare: ſꝫ ipſo nõ dante eẽ in hois ptãte. CYPRI. Et hoc etiã vt ſãctificemur: quotidie deꝑcamur. Opus enim eſt nobis cõtinua ſãctificatione: vt q quotidie delinq̃mus: delicta nr̃a ſãctificatione aſſidua purgemus.

Adueniat regnum tuum.

GLO. Congrue ſequit vt poſt adoptionẽ filioꝝ regnũ petam⁹: qꝺ filijs debet. Vñ ſequit: Adueniat regnũ tuũ. AVG. de ſer. do. in mõte: Quod nõ ita dictũ ẽ: q̃ſi de⁹ nũc nõ regnet etiã in terra: ſemꝑq; in ea regnauerit. Adueniat ergo accipiendũ ẽ: vt manifeſtet hoibus. nulli aũt licebit ignorare regnũ dei. Cũ eni vnigenit⁹ nõ ſolũ intelligibiliter: ſꝫ etiã viſibilit venerit iudicare viuos ⁊ mortuos: tũc aũt eſſe futurũ iudicij diẽ dñs docet: cũ euangeliũ ꝑdicatũ fuerit in oĩbus gẽtibus: q res ptinet ad ſãctificationẽ nois dei. Vel gnãlit ꝓ toti⁹ mũdi petit regno vt diabol⁹ in mũdo regnare deſiſtat: vel vt in vnoquoq; regnet deus: ⁊ nõ regnet pctm̃ i mortali hominum corpe. CYPRI. Vel nr̃m regnũ petim⁹ aduenire a deo nob repromiſſũ ⁊ chriſti ſãguine acq̃ſitũ: vt q in ſc'lo añ ſeruiuimus: poſtmodũ xp̃o dñante regnem⁹. AVG ad ꝓbã: Regnũ nãq; dei veniet ſiue velim⁹ ſiue nolim⁹. Sꝫ deſideriũ nr̃m ad illud regnũ excitam⁹: vt nobis veniat: atq; in eo regnem⁹. EX COL. PA. Vel qꝛ nouit ſcũs teſtimonio conſcie ſue cũ apparuerit regnũ dei: ei⁹ ſe futuruz eẽ ꝯſortẽ. HIERO. Attendẽdũ aũt q' grãdis audacie ſit ⁊ pure ꝯſcie poſtulare regnũ dei: ⁊ iudiciũ nõ timere. CYPRI. Põt etiã ⁊ ipſe xp̃s eẽ regnũ dei: quẽ venire quotidie cupim⁹: cui⁹ aduẽt⁹ vt cito nobis repñtet optam⁹. nã cũ reſurrectio ip̃e ſit qꝛ in ipſo reſurgim⁹: ſic ⁊ regnũ dei põt itelligi: qꝛ i illo regnaturi ſum⁹. Bñ aũt regnũ dei petim⁹. i. celeſte: qꝛ ẽ ⁊ terreſtre regnũ. ſꝫ q renũciauit iã ſc'lo: maior ẽ etiã honorib⁹ eius ⁊ regno. Et iõ q ſe deo ⁊ xp̃o dedicat: nõ trena: ſꝫ celeſtia regna deſiderat. AVG. de ꝑſeuerãtia: Cũ aũt petit: Adueniat regnũ: qd orãt q iã ſãcti ſũt: niſi vt i ea ſãctitate q̃ iã illis data ẽ ꝑſeuerẽt. Neq;. n. alit veniet dei regnũ: qꝺ his q ꝑſeuerãt vſq; in finẽ: certũ ẽ eſſe venturũ.

Fiat voluntas tua: ſicut in celo ⁊ in terra.

AVG. In illo btĩtudinis regno vita btã ꝑficiet i ſanctis: ſic nũc: in celeſtib⁹ angel'. Et iõ poſt illã petitionẽ qua dicim⁹: Adueniat regnũ tuũ. ſequit: Fiat volũtas tua: ſicut in celo ⁊ in terra. i. ſicut in angelis q ſũt i celo volũtas tua fit: vt te ꝑfruant: nullo errore obnubilãte coꝝ ſapiaz nulla miſeria ipediente coꝝ btĩtudinẽ: ita fiat in ſanctis tuis qui

Hierony. b.

tuis q̄ in terra ſũt: ꝛ de terra quantũ ad corpus attinet:
facti ſunt. Itẽ fiat volũtas tua. recte intelligit̃: obediatur
ꝓceptis tuis ſicut in celo ꝛ in terra. i. ſicut ab angelis ita ab hoi
bus: nõ ꝙ ipi faciãt vt velit de⁹: ſʒ q2 faciũt qȯ ille vult. i.
faciũt ſm̃ voluntatẽ ei⁹. CHRY. in ho. Uide aũt cõ
ſequẽtiã optimã. q2. n. ɔcupiſcẽ docuit celeſtia ꝑ hoc qȯ
dictũ ẽ: Adueniat regnũ tuũ. añq̃ ad celũ ꝑueniat̃: ipſam
terrã iuſſit fieri celũ ꝑ hoc ꝙ dicit: Fiat volũtas tua ſicut
in celo ꝛ in terra. HIERO. Erubeſcant aũt ex hac ſnĩa
qui quotidie ruinas in celo fieri mentiunt̃. AVG. de
ſer. do. in mõte: Uel ſicut in celo ꝛ in terra. i. ſicut in iuſtis
ita i pctõrib⁹: tãq̃ ſi dicẽt: ſicut faciũt volũtatẽ tuã iuſti: ita
etiaʒ pctõres: vt ad te conuertant̃: ſiue ita vt ſua cuiq̃ tri
buant̃. qȯ fiet extremo iudicio. Uel ꝑ celũ ꝛ terrã accipia
mus ſpm̃ ꝛ carnẽ. Et qȯ dicit apl̃s: Mẽte ſeruio legi dei.
videam⁹ factã dei volũtatẽ in ſpũ. In illa aũt imutatio/
ne que ꝓmittit̃ iuſtis. Fiat volũtas tua ſicut in celo ꝛ in ter
ra. i. ſicut ſpũs nõ reſiſtit deo: ita ꝛ corp⁹ nõ reſiſtat ſpũi:
Uel Sicut in celo ꝛ in terra. i. ſicut in ipſo ieſu chriſto: ita
ꝛ i eccleſia tanq̃ in viro patris voluntatem impleuit: ita
ꝛ in feia q̄ illi deſponſata ẽ. Celũ. n. ꝛ terra cõueniẽt̃ itel
ligit̃ q̄ſi vir ꝛ femina: q̄ñ terra celo fecũdante fructifera
ẽ. CYPRI. Nõ ergo petim⁹ vt deus faciat qȯ vult: ſed
vt nos facẽ poſſim⁹ qȯ de⁹ vult: qȯ vt fiat in nobis op⁹ ẽ
dei volũtate. i. opa eius ꝛ ꝓtectione: q2 nemo ſuis virib⁹
fortis ẽ: ſʒ dei miſericordia tutus. CHRY. in ho. Uir
tus. n. nõ eſt nr̃i ſtudij ſolũ: ſʒ ſuꝑioris gr̃e. Rurſũ aũt hic
orõnẽ ꝓ orbe terrarũ cuilibet noſtrũ iniũxit. Neq3. n. di
xit: Fiat volũtas tua in me vel in nobis: ſʒ vbiq3 terraꝝ:
vt ſoluat̃ error: ꝛ plantet̃ veritas: ꝛ expellat̃ malicia: ꝛ re
uertatur virtus. ꝛ ſic iam nõ differt celũ a terra. AVG.
de bono ꝑſeuerãtie: Ex hoc aũt euidẽter oñditur ɔtra pe
lagianos initiũ fidei eẽ donũ dei: q̄ñ ꝓ infidelibus vt ha
bere fidẽ incipiãt: ſcã orat eccl̃ia. Cũ etiã in ſãctis iam ſit
facta dei volũtas: cur vt fiat adhuc petũt: niſi vt ꝑſeuerẽt
i eo qȯ eẽ cepunt. CHRY. ſup mat. Cõit̃ aũt accipi dʒ
qȯ ait: Sicut in celo ꝛ in terra. i. ſcificet̃ nomẽ tuũ ſicut i celo ꝛ i
terra. Adueniat regnũ tuũ ſicut in celo ꝛ in terra. Fiat volũ
tas tua ſicut in celo ꝛ in terra. Et vide q̃ caute locutus ẽ
nõ dixit: Pater ſãctifica nomẽ tuũ in nobis: Adueniat re
gnũ tuũ ſup nos: Fac volũtatẽ tuã in nobis. Nec iterũ di
cit: Scificemus nomẽ tuũ: Suſcipiamus regnũ tuũ: Fa
ciam⁹ volũtatẽ tuã: ne hoc aut dei tm̃ aut hoĩs tm̃ eẽ vi
deat̃: ſed medie dixit ꝛ impſonalit̃. nã ſicut hõ nõ põt fa/
cere bonũ niſi habuerit adiutoriũ dei: ſic nec deus bonũ
opatur in homine: niſi homo voluerit.

Panẽ noſtrũ ſupſubſtãtialẽ da nob̃ hodie.

AVG. Hec ergo tria q̄ in ꝓmiſſis petitiõibus petunt̃ h̃
inchoant̃: ꝛ quantũcũq3 ꝓficim⁹ augent̃ in nobis. Perfe
cte vero qȯ in alia vita ſperandũ ẽ: ſp poſſidebunt̃: reliq̄s
vo q̄tuor q̄ ſequunt̃ petunt̃ tꝑalia q̄ ꝓpt̃ eterna cõſequen/
da ſũt neceſſaria. panis eniʒ q̄ cõueniẽter petit̃: hic ẽ ne
ceſſarius. Seq̄t. n. Panẽ noſtruʒ ſupſubſtantialẽ da no/
bis hodie. HIERO. Qȯ nos ſupſubſtantialẽ exp̃rimi
mus: in greco habet̃ ephiuſion: qȯ verbũ. lxx. interp̃tes
ꝑiuſion frequẽtiſſime trãſferũt. Cõſiderauim⁹ ergo in he
breo ꝛ vbicũq3 illi ꝑiuſion exp̃ſſerunt: nos inuenim⁹ ſo
golla: qȯ ſymmachus exeriton. i. precipuũ vel egregiuʒ
trãſtulit: lʒ in quodã loco peculiarẽ interp̃tatus ſit. Qñ
ergo petim⁹ vt peculiarẽ vel ꝓcipuuʒ nobis dñs tribuat
panẽ: illũ petim⁹ q̄ dicit in euãgelio: Ego ſuʒ panis viu⁹:
qui de celo deſcẽdi. CYPRI. Naʒ panis vite xp̃s eſt:
ꝛ panis hic omniũ nõ ẽ: ſʒ nr̃ ẽ. Hũc aũt panẽ dari nob̃
quotidie poſtulam⁹: ne qui in chriſto ſum⁹: ꝛ euchariſti
am quotidie accipim⁹: intercedẽte aliquo grauiori deli/
cto a celeſti pane ꝓhibeamur: ꝛ a chriſti corpe ſepemur.
Petim⁹ ergo vt q̄ in chriſto manem⁹: a ſãctificatione ei⁹
ꝛ corpore nõ recedamus. AVG. de bono ꝑſeuerãtie:
Perſeuerantiam ergo a dño ſãcti poſcunt: q̄ñ petunt ne a
chriſti corpe ſeꝑentur: ſʒ in ea ſãctitate ꝑmaneãt: vt nullũ
crimẽ admittãt. CHRY. Uel panẽ ſupſubſtantialẽ po
ſuit: hoc ẽ quotidianũ. EX COL. PA. Cum dicit: Ho
die: oñdit eũ quotidie eẽ ſumẽdũ: diu q3 tꝑe hec orõ debet
ꝓfundi: q2 nõ ẽ dies qua nõ opus ſit nobis hui⁹ panis ꝑ/
ceptiõe cor interioris hoĩs ɔfirmare. AVG. de ſer. do.
in monte: Sed cõtra hoc illi mouẽt q̄õnẽ q̄ in orientalib⁹
partibus nõ quotidie cene dñi cõicant: qui de hac re ſuã   Hieronÿ. a.
ſnĩam defendũt vel ipſa auctoritate eccleſiaſtica: ꝙ ſine
ſcãdalo iſta faciũt. neq3 ab eis q̄ eccleſijs ꝓſunt facẽ ꝓhi
bent̃. Sed vt de iſtis nil in aliquã partẽ diſeramus: illud
certe occurrere cogitantibus regulã nos orãdi a dño ac
cepiſſe quã trãſgredi nõ oportet. Quis ergo audeat dicẽ
ſemel tm̃ nos orare debere orationẽ dñicam: aut ſi iterũ
ꝛ tertio vſq3 ad eã tm̃ horã qua corpi dñi cõicamus nõ
enim poſtea dicere poterimus: Da nobis hodie: qȯ iam
accepimus. Aut poterit quiſq3 cogere vt vltia parte diei
ſacr̃m illud celebremus. EX COL. PA. Lʒ iſtud qȯ
dr̃: Hodie: ad pñtẽ vitã poſſit intelligi. i. dũ in hoc ſeculo
cõmoramur: preſta nobis hũc panẽ. HIERO. de ſer.   Hieronÿ. b.
do. in mõte: Poſſumus ſupſubſtãtialẽ panẽ ꝛ alit̃ intelli/
gere: q̄ ſup oẽs ſubſtãtias ſit: ꝛ vniuerſas ſupet creaturas
. ſ. dñi. AVG. ſup lucã: Uel quotidianũ panẽ accipia/
mus ſpiritalẽ: ꝓcepta. ſ. diuina q̄ quotidie oportʒ medita
ri ꝛ operari. GREG. xxiiij. mora. Noſtrũ aũt hũc pa/
nẽ dicimus: ꝛ tm̃ vt detur oram⁹: q2 dei eſt ex vi nature: ꝛ
nr̃ fit ꝑ acceptionẽ. HIERO. Alij ſimplicit̃ putãt ſm̃   Hieronÿ. b.
apl̃i acceptionẽ dicẽtis: Habẽs victũ ꝛ veſtitũ his cõtẽ
ti ſimus. de pñti tm̃ cibo ſcõs curã gerere. vñ in poſterio
bus ꝓceptũ ẽ: nolite cogitare de craſtino. AVG. ad ꝓ/
bam: Sic ergo hic ſufficiẽtiã petimus a parte q̄ excellit.
i. noĩe panis totũ ſignificãtes. CHRY. ſup matth. Nõ
ſolũ aũt oramus ideo: Panẽ noſtrũ da nobis hodie: vt
habeam⁹ q̄d manducem⁹: qȯ cõe ẽ inter iuſtos ꝛ pctõ/
res: ſʒ vt qȯ mãducam⁹: de manu dei accipiam⁹: qȯ ẽ tm̃
ſcõrũ. Naʒ illi de⁹ dat panẽ q̄ cũ iuſticia ꝓparat: diabo/
lus aũt ei q̄ ꝓparat cũ pctõ. Uel ita vt dũ a deo dat̃: ſãcti
ficatus accipiat̃: ꝛ iõ addidit: Nr̃m. i. quẽ nos habemus
paratũ: illũ da nobis: vt a te ſcificet̃: ſicut ſacerdos panem
accipiẽs a laico ſcificat ꝛ porrigit ei. panis eniʒ offerẽtis
ẽ: ſʒ qȯ ſcificatũ ẽ: bñficiũ ẽ ſacerdotis. Dicit aũt Nr̃m ꝓ
pter duo. ꝓmo q2 oĩa q̄ nobis de⁹ dat: ꝑ nos alijs dat:
vt de eo qȯ accipim⁹: partẽ impotẽtibus faciam⁹. Qui
ergo de laborib⁹ ſuis indigẽtibus ꝓſtat: nõ tm̃ panẽ ſuum
mãducat: ſʒ etiaʒ alienũ. Hede q̄ de iuſticia acq̄ſitũ panẽ
mãducat ſuũ panẽ mãducat: qui aũt cũ pctõ alienũ. AV
GV. de ſer. do. in mõte. Forte aũt aliq̄s moueat̃: cur ore
mus ꝓ his adipiſcendis q̄ huic vite ſũt neceſſaria ſicut eſt
victus ꝛ tegumentũ cũ dñs dicat: Nolite ſolliciti eẽ quid
edatis: aut q̄d induami: nõ põt aũt q̄ſq3 de ea re ꝓ q̄ adi/
piſcẽda orat nõ eẽ ſollicitus. AVG. ad probã: Sʒ ſuffi
cientiã vite nõ indecẽter vult q̄ſquis vult ꝛ nõ ãpli⁹. hec
aũt ſufficiẽtia nõ appetit̃ ꝓpt̃ ſeipſã: ſʒ ꝓpt̃ ſalutẽ corpo/
ris ꝛ cõgruentẽ habitũ ꝑſone hoĩs: quo habitu nõ ſit in   Hieronym. a.
cõueniẽs eis cũ q̄bus honeſte viuẽdũ ẽ. Iſta ĝ cũ hñt: vt
teneãt̃: cũ nõ hñt vt habeat̃ orãdũ ẽ. CHRY. i ho. Cõſi
derãdũ ẽ aũt ꝙ poſtq̃ dixit: Fiat volũtas tua ſicut i celo ꝛ i
terra. Et q2 hoĩbus loq̄bat̃ in terra carne idutis ꝛ nõ potenti
bus habẽ eandẽ ipoſſibilitatẽ cũ angelis cõdeſcẽdit iam
īfirmitati nr̃e: q̄ neceſſario indiget cibo. Et iõ ꝓ pane iuſ
ſit orõnẽ facẽ nõ ꝓ pecunijs neq3 laſciuia: ſʒ ſolũ ꝓ pane
quotidiano: ꝛ neq3 hoc ſufficit: ſʒ apopſuit. Da nobis ho
die. vt nõ ɔteram⁹ noſipſos ſollicitudine ſupueniẽtis di
ei. CHRY. ſup mat. Et ſic ꝓma facie vident̃ hec v̄ba ſo
nare: vt q̄ h⁹ dicũt: nõ habeat i craſtinũ aut p⁹ craſtinũ ꝓ/
paratũ ꝙ ſi ita ẽ orõ iſta: aut pauci põt ɔuẽire ſicut apl̃s: q̄
docẽdi gr̃a oĩ tꝑe vagabãt̃: aut forſitã nulli. Doctrinã aũt
xp̃i ita debemus aptare vt oẽs in ea ꝓficiãt. CYPRI.

Diuinū ergo cibū diſcipulus chriſti deb; petere: ne in lõgū deſideriū petitiõis extēdat: qꝛ ꝯtrariū ſibi fit ⁊ repugnãs: vt q̄ram⁹ in ſeculo diu manē q̄ petim⁹ regnū celoꝝ velociter aduenire. vel addit: Quotidianū. vt tãtū quis mãducet quãtū rõ naturalis exigit: nõ quãtū laſciuia carnis īpellit. Si.n. in vno cõuiuio tãtū expēdas quãtū ſufficere tibi põt centū dieb⁹: iã nõ quotidianū cibū mãducas: ſ; multoꝝ. HIERO. In euãgelio aūt qḋ appellat̃ ſm hebreos ꝑ ſupſubſtantiali pane moar reperit̃: qḋ dr̃ craſtinū: vt ſit ſenſus: Panē noſtrū caſtrinū. i. futuru; da nobis hodie.

Hierony. a

Et dimitte nobis debita noſtra ſicut ⁊ nos dimittimus debitoꝛibus noſtris.

CHRY. Poſt ſubſidiū cibi petit̃ ⁊ venia delicti: vt q̄ a deo paſcit̃: in deo viuat: nec tm̄ p̄ntī vite: ſ; eterne conſulat̃: ad quã venire põt ſi ꝑctã donent̃: q̄ debita dñs appellauit: ſicut alibi dicit: Dimiſi tibi omne debitū: qꝛ rogaſti me. vn̄ ſequit̃: Dimitte nobis debita nr̃a. Quare neceſſarie ⁊ ſalubꝛit̃ admõemur q̄ pctõꝛes ſum⁹: q̄ ꝓ pctĩs rogare ꝯpellimur: ⁊ nequis ſibi q̄ſi inocēs placeat: ⁊ ſe extollēdo pl⁹ ꝑeat: īſtruit̃ ſe peccare quotidie dū ꝓ pctĩs quotidie iubet̃ oꝛare. AVG. de bono pſeuerãtie: Hoc aūt telo pelegiani ꝯfodiunt̃ heretici q̄ audēt dicē hoīem iuſtū in hac vita hr̃e nullū oīno pctm̄: ⁊ ī talib⁹ hoībus eē iã in p̄ntī tp̄e eccleſiã nõ hn̄tem maculã aut rugam.

CHRY. in ho. Qm̄ vero fidelib⁹ hec oꝛõ cõuenit: ⁊ leges eccleſie docēt ⁊ oꝛõnis p̄ricipiū qḋ docet deū p̄rē vocare. Qui ergo fidelib⁹ iubet remiſſionē pctõꝛū petē: demõſtrat ꝙ poſt baptiſmū ꝯtingit pctã dimitti ꝯtra nouatianos. CYPRI. Qui ergo ꝓ pctĩs nõ oꝛare docuit p̄tnã miſericoꝛdiã ꝓmiſit: ſ; plane addidit legē certa cõditiõe nos ꝯſtringēs: vt ſic nobis debitū dimitti poſtulem⁹: ſm ꝙ ⁊ ipſi debitoꝛib⁹ nr̃is dimittim⁹. ⁊ hoc ē qḋ dicit: Sicut ⁊ nos dimittim⁹ debitoꝛib⁹ nr̃is. GREG. x. moꝛa. Ut ꝑfecto bonū qḋ a deo ꝯpuncti petim⁹: hoc p̄rimū ꝓximo ꝯuerſi faciam⁹. AVG. de ſer. do. Hoc non de pecunia dr̃: ſ; de oībus q̄ in nos q̄ſq; peccat: ac ꝑ hoc etiã de pecunia peccat: nãq; ī te q̄ pecuniã tibi debitã cū habeat vnde reddē: nõ reddit: qḋ pctm̄ ſi nõ dimiſeris: nõ poteris dicē: Dimit. nob de. no. ſi. ⁊ nos di. de. nr̃is. CHRY. ſup mat. Cū q̄ ergo ſpe oꝛat: q̄ inimicitiã ſeruat aduerſus alteꝝ a q̄ foꝛſitan leſus ē. Dic̃.n. ipſe oꝛans mentit̃. Dic̃.n. remitto: ⁊ nõ remittit: ſic ⁊ a deo petit idulgentiã: ⁊ nõ illi idulget̃. S; multi nolētes dare veniam peccãtibus in ſe: fugiūt iſtã oꝛõnē oꝛare: ſtulti. p̄mo qꝛ q̄ nõ ſic oꝛat: vt docuit chꝛiſt⁹: nõ ē chꝛiſti diſcipulus. ſecūdo qꝛ nec p̄r libēter exaudit oꝛõnē quã fili⁹ nõ dictauerit: cognoſcit.n. p̄r filij ſui ſenſus ⁊ v̄ba neq; ſuſcipit q̄ vſurpatio humana excogitauit: ſ; q̄ ſapiã chꝛiſti expoſuit. AVG. i enchiri. Tn̄ qꝛ hoc tã magnū bonū. ſ. dimittere debita ⁊ diligere inimicos tante multitudinis nõ ē quantã credim⁹ exaudiri cū in oꝛõne dr̃: Dimitte no. de. no. ſic ⁊ nos di. de. no. Proculdubio verba ſpõſionis hui⁹ impleñt: ſi hõ nõdū ita ꝑficit vt diligat inimicū: tn̄ qñ rogat ab hoīe q̄ peccauit in eū: vt ei dimittat: dimittit ex coꝛde q̄ etiã ſibi rogãti vtiq; vult dimitti. Jam vero q̄ eū ī quē peccauit: ſi peccato ſuo mouetur vt roget: nõ adhuc ē reputandus inimicus: vt eū diligē ſit difficile: ſicut difficile erat qñ inimicitias exercebat.

Hierony. b.

Et ne nos inducas in tentationem.

CHRY. ſup mat. Quia multa magnifica ſupꝛa mandauit hoībus: vt deū patrē ſuū dicãt: vt regnū dei petãt venire: idõ nūc addit hūilitatis doctrina cū dr̃: Et ne nos iducas ī tētationē. AVG. de ſer. do. in monte: Nõnulli codices hn̄t: Et ne nos iferas ī tētationē qḋ tãtūdē valē arbitoꝛ: nã ex vno greco v̄bo vtrūq; ē trãſlatū. Multi aūt iterp̄tando ita dicūt: Ne nos patiaris induci in tentationē: exponētes quomõ dictū ſit Inducas. Non enim ꝑ ſeipſū inducit deus: ſ; induci patit̃ eū quem ſuo auxilio deſeruerit. CYPRI. Qua ī parte oñdit̃ ꝯtra nos nihil aduerſariū poſſe niſi de⁹ an̄ ꝑmiſerit: vt oīs timoꝛ nr̃ ⁊ deuotio ꝯuertat̃ ad deū. AVG. de ſer. do. Aliud ē aūt induci ī tētationē: aliud tētari. nã ſine tētatiõe ꝓbat⁹ eē nēo põt: ſiue ſibiīpi ſiue alij. Deo aūt an̄ oēs tētatões q̄ſq; nouiſſim⁹ ē. Nõ ergo hic oꝛat̃ vt nõ tētemur: ſ; vt nõ inferamur ī tētationē: tãq̄ ſi q̄ſpiã cui neceſſe ē igne examinare nõ oꝛat vt igne nõ ꝯtigat: ſ; vt nõ exurat̃. Inducimur. n. ſi tales īciderit q̄s ferre nõ poſſum⁹. AVG. ad ꝓbam: Cū ergo dicim⁹: Ne nos iducas ī tēta. nos admonemur hoc petē ne deſerti ei⁹ adiutoꝛio alicui tētatiõi: vel ꝯſentiam⁹ decepti: vl̃ cedam⁹ afflicti. CYPRI. In q̄ admonemur īfirmitatꝭ ⁊ ībecillitatis nr̃e neq̄s ſe iīolent̃ extollat: vt dū ꝓcedit hūilis ⁊ ſubmiſſa ꝯfeſſio: ⁊ dat̃ totū deo: q̄c q̄d ſupplicit̃ petit̃: ipi⁹ pietate p̄ſtet̃. AVG. de bo. pſeuerãtie: Cū aūt ſci petūt ne nos iferas in tētationē: q̄d aliud q̄ꝫ vt ī ſcitate pſeuerēt oꝛant. Si aūt h⁹ ſibi ꝯceſſo q̄dez eē de dei dono cū ab illo poſcit̃ demõſtrat̃: nēo ſcõꝝ nõ tenet vſq; in finē pſeuerãtiã ſcitatis. neq;.n. q̄ſq̄ꝫ in ꝓpoſito xp̄iano pſeuerare deſiſtit: niſi ī tētationē p̄mit⁹ iferat̃. Jõ ꝫ petim⁹ ne īferamur ī tētationē vt h⁹ nõ fiat: ⁊ ſi fit deus nõ ꝑmittit vt fiat. Nihil.n. fit: niſi qḋ aut ipſe facit aut fieri ꝑmittit. Potēs ē ergo a malo ī bonū flectē volūtates: ⁊ lapſū ꝯuertē ac dirigē ī ſibi placitū greſſū. Cui nõ fruſtra dr̃ Ne nos īferas ī tētationē. nã q̄ ī tētationē ſue male volūtatis nõ infert̃: in nulla p̄ꝛſus infert̃ vn⁹ q̄ſq;.n. tētat̃ a ꝯcupiſcētia ſua. Uoluit ergo de⁹ a ſe poſci ne iferamur in tētationē: qḋ poterat nobis ⁊ nõ oꝛãtibus dari: qꝛ voluit nos admoneri: a quo bñficia accipiam⁹. Attēdat ergo ecclĩa quotidianas oꝛões ſuas. oꝛat vt increduli credãt. De⁹ ergo ꝯuertit ad fidē. oꝛat vt credētes pſeuerēt. Deus ergo dat perſeuerantiã vſq; in finē.

Sed libera nos a malo: amen.

AVG. de ſer. do. Oꝛandū ē: nõ ſolū vt nõ inducamur ī malū quo carem⁹: ſ; ab illo etiã liberemur: in qḋ ia; inducti ſum⁹. ⁊ idõ ſeq̄t̃: Sed libera nos a malo. CHRY. in ho. Uel malū hic diabolū vocat: ꝑpt̃ excellētiã malitie: nõ q̄ ex natura ē: ſ; q̄ ex electiõe. Et qꝛ ad nos īpacabile bellū h;: ꝑpt̃ hoc dixit: Libera nos a malo. CYPRI. Poſt oĩa q̄dē ſupꝛadicta in ꝯſūmatiõe oꝛõnis venit clauſula vniuerſas partes nr̃as collecta bꝛeuitate cõcludēs. Nihil.n. remanet qḋ vltra adhuc debeat poſtulari: cū ſemel ꝓtectionē dei aduerſus malū petam⁹ q̄ īpetrata: cõtra oĩa q̄ diabolus ⁊ mūdus operat̃ ſecuri ſumus. Quis.n. de ſeculo met⁹ ē: cui⁹ in ſc̄lo de⁹ tutoꝛ ē. AVG. ad ꝓbã: Et hoc vltimū qḋ in oꝛõne dñica poſitū ē tã late p;: vt hõ xp̄ianus in q̄libet tribulatiõe ꝯſtitut⁹: in hoc gemit⁹ edat: ⁊ ī hoc lachꝛymas fūdat: hinc exoꝛdiat̃: in hoc terminet oꝛõnē. vn̄ ſeq̄tur: Amē. quo deſideriū oꝛãtis exp̄mit̃. HIERO. Amē.n. qḋ in fine ꝯſtat ſcriptū: ſignaculū ē dñice oꝛõnis: qḋ Aq̄la intꝑꝛetat⁹ ē fidelit̃: qḋ nos vere poſſum⁹ dicē. CYPRI. Quid mirū ſi talis oꝛõ ē quã de⁹ docuit: q̄ magiſterio ſuo oēm p̄cem nr̃a; ſalutari ſermone bꝛeuiauit: Hinc ꝑ eſaiã fuerat an̄ p̄dcm̄: Sermonē bꝛeuiatū faciet de⁹ ſup terrã. Nã cū dñs ieſus xp̄s oībus venerit vt colligēt: doctos parit̃ atq; indoctos: oī ſexui atq; etati p̄cepta ſalutis ediderit: p̄ceptoꝛū ſuoꝛu; fecit grãde ꝯpēdiū: vt ī diſciplina celeſti diſcentiū memoria nõ laboꝛaret: ſ; qḋ eēt ſimplici fidei neceſſariū velociter diſceret. AVG. ad ꝓbã. Quelibet aūt alia v̄ba dicam⁹ q̄ affect⁹ oꝛant: vl̃ p̄cedēdo foꝛmat vt clareat: vl̃ cõſequēdo attēdit vt creſcat: nil aliud dicim⁹ q̄ꝫ ꝙ ī iſta oꝛõne dñica poſitū: ē ſi recte ⁊ ꝯgruēt̃ oꝛam⁹. Qui.n. dic̃: Clarificare ī oīb⁹ gētib⁹: ſic̃ clarificat⁹ es ī nob. q̄d aliud dic̃ q̄ꝫ Scificet̃ nomē tuū. Qui dic̃: Greſſus meos dirige ſm eloquiū tuū q̄d aliud dicit q̄ꝫ: Fiat volūtas tua. Qui dic̃: Oñde faciē tuã ⁊ ſalui erimus. q̄d aliud dicit: q̄ꝫ Adueniat regnum

at regnū tuū. Qui dicit: Paupertatē ⁊ diuitias ne dederis
mihi. q̄d aliud dicit ꝙ̄ Panem.no.quo.da.no.ho. Qui
dicit: Memēto dñe dauid: ⁊ oīs māſuetudinis eius: ⁊ ſi
red.retri.mihi mala. q̄d aliud dicit: ꝙ̄ Dimitte no.de.no.
ſi. ⁊ nos di.de.no. Qui dicit: Aufer a me ꝯcupiſcētias vē
tris. q̄d aliud dicit: ꝙ̄ Ne nos idu.in tēta. Qui dic: Erue
me ab inimicis meis deꝰ meus. q̄d aliud dicit: ꝙ̄ Libe.
nos a ma. Et ſi ꝑ oīa ꝑdicationū ſcāꝝ verba diſcurras
nihil inuenies: qḋ in iſta oꝛōne dñica nō cōtineat. Quiſ-
quis aūt id dicit: qḋ ad euangelicā iſtā ꝑcē ptinere non
poſſit carnalit̄ oꝛat: qḋ neſcio quō nō dicat̄ illicite: qm̄ re
natos dñs nō niſi ſpiritalit̄ docet oꝛare. Qui aūt dicit in
oꝛōne: Dñe multiplica diuitias meas: ⁊ honoꝛes meos
auge: ⁊ hoc dicit eoꝝ hn̄s cōcupiſcētiā: nō id attēdens vt
ex his ſm̄ deū ꝑſit hoībus: puto eū nō īuenire in oꝛōne
dñica quo poſſit hec vota aptare. quāobrem pudeat ſal
tem petere: qḋ nō pudet cupe. Aut ſi ⁊ hoc pudet: ⁊ cupi
ditas vincit: meliꝰ hoc petet̄: vt etiam ab iſto cupiditatis
malo liberet cui dicimꝰ: Libera nos a malo. AVG. de
v̇. domi. Videt̄ etiā iſte numerꝰ petitionū ſeptenario bti-
tudinū ꝯgruē. Si eni timoꝛ dei eſt quo beati ſūt paupes
ſpū: qm̄ ipſoꝝ eſt regnū celoꝝ: petamꝰ vt ſcilicet i hoībꝰ
nomē dei: timoꝛe caſto ꝑmanēte in ſecula ſeculoꝝ. Si pie
tas ē q̄ bti ſūt mites: petamꝰ vt veniat regnū eiꝰ vt miteſ
camus nec reſiſtamꝰ. Si ſcia eſt: qua bti ſūt q̄ lugent: oꝛe-
mus vt fiat volūtas eius ſicut in celo ⁊ in t̄ra: qꝛ ſi coꝛpꝰ
tanꝙ̄ terra cū ſpiritui tanꝙ̄ celo ꝯſenſerit nō lugebimus
Si foꝛtitudo ē: q̄ beati ſūt q̄ eſuriūt: oꝛemus vt panis nr̄
quotidianꝰ detur nobis hodie: quo ad pleniſſimā ſaturi
tatem venire poſſimꝰ. Si ꝯſiliū ē: quo bti ſunt miſericoꝛ
des: qm̄ ipſoꝝ miſerebit̄: dimittamꝰ debita vt nobis nr̄a
debita dimittant̄. Si intellectꝰ ē: quo bti ſūt mūdo coꝛde
oꝛemus nō induci in tētationē ne habeamꝰ duplex coꝛ:
tpalia ⁊ terrena ſectando de q̄bus tētatiōes fiunt i nobis
Si ſapia eſt: q̄ beati ſūt pacifici: qm̄ filij dei vocabuntur:
oꝛemus vt liberemur a malo. ipſa eni liberatio liberos
nos faciet filios dei. CHRY. i ho. Quia v̇o ſollicitos
nos fecerat īimici memoꝛia: i hoc ꝙ dixerat: Libera nos
a malo. rurſus audaciā ꝑbet ꝑ hoc ꝙ in q̄buſdam libꝛis
ſubdit̄: Qm̄ tuū eſt regnū ⁊ v̇tus ⁊ glā. qꝛ ſi eiꝰ eſt regnuꝫ
nullū foꝛmidare opoꝛtet eū. ⁊ qui ꝑliatur ꝯtra nos: ſit ei
ſubiectus. Cū aūt virtus eiꝰ ⁊ glā ſint infinita nō ſolum a
malis eruere pōt: ſed etiā facere glioſū. CHRY. ſup
matth. Hec etiā ad ꝑcedētia ptinent. ꝙ eni dicit: Tuū ē re
gnum. rn̄det ad illud qḋ dixerat: Adueniat regnū tuū. ne
aliq̄s dicat: ꝙ deus nō hꝫ regnum in terra. ꝙ aūt dicit: Et
virtus. rn̄det ad id qḋ dixerat: Fiat volūtas tua ſicut i ce
lo ⁊ i terra. ne aliq̄s dicat ꝙ deus nō pōt facere qḋ vult.
ꝙ vero dicit: Et glā. rn̄det ad oīa que ſequuntur: in q̄bus
gloꝛia dei apparet.

¶ Si eniꝫ dimiſeritis hominibus peccata eoꝝ
dimittet ⁊ vobis pat̄ veſter celeſtis delicta ueſtra.
Si autem non dimiſeritis hominibus: nec pater
ueſter dimitet uobis peccata ueſtra.

RABA. Per hoc ꝙ dñs dixerat: Amen. ſignificat i-
dubitant illis a dño ꝯferri oīa que rite poſtulāt qui cōdi-
tionis addite ſeruare pactum nō negligunt. vn̄ ſubdit: Si
eni dimi.ho.pec.eoꝝ dimit. ⁊ vobis pr̄ ve.ce.deli.ve.
AVG. i ſer. do. Ubi nō ē ꝑtereūdū ꝙ ex oībꝰ his ſentē-
tijs q̄bus nos dñs oꝛare ꝑcepit: eā potiſſimū cōmēdan-
dam eē indicauit que ptinet ad remiſſionē pctōꝝ: in qua
nos miſericoꝛdes eē voluit: qḋ eſt vnū ꝯſilium miſerias
euadendi. CHRY. ſup matth. Non aūt dixit vt prius
nobis deus dimittat: ⁊ poſtea nos debitoꝛibꝰ nr̄is. ſcit
eni dñs hoīes eē mendaces qm̄ etſi acceperint remiſſio-
nem peccati ſui: ipſi ſuis debitoꝛibus nō dimittunt: iō ſic
dicit vt prius dimittamꝰ: pꝰ petamꝰ dimiſſionē. AVG.
in enchi. Quiſq̄s aūt roganti ⁊ peccati ſui petēti ex coꝛ-
de nō dimittit: nullo mō eſtimet a dño ſua peccata dimit
ti. ⁊ ideo ſubdit: Si aūt nō dimiſeritis hominibꝰ: nec pr̄
ve.di.vo.pec.ve. CYPRI. Excuſatio eni tibi nulla eſt
in die iudicij: cuꝫ ſm̄ tuam iniam iudiceris: ⁊ q̄d feceris:
hoc ipſe patiaris. HIERO. Si aūt hoc qḋ ſcriptū eſt:
Ego dixi dij eſtis: vos aut ſicut hoīes moꝛiemini. ad eos
dī quiꝰ ꝑpter peccata hoīes ex dijs eē meruerūt. Recte ḡ
⁊ hi q̄bus pctā dimittunt̄: hoīes appellati ſūt. CHRY.
in ho. Ideo aūt celoꝝ ⁊ patris meminit vt ex hoc ꝑuo-
cet auditoꝛē. nihil eni ita te deo aſſimilat: ſicut iniuriā ti-
bi facientibꝰ ignoſcere. Incōueniens ē aūt ſi talis patris
filꝰ exiſtens feralis efficit̄: ⁊ ad celū vocatus terrenum
quēdam ⁊ vite huiꝰ ꝑpꝛiū habeat ſenſū.

¶ Cum aūt ieiunatis: nolite fieri ſicut hypocri-
te triſtes. Exterminant eni facies ſuas: ut pareāt ho
minibus ieiunantes. Amen dico uobis quia rece
perunt mercedem ſuam.

CHRY. Quia oꝛō illa iam foꝛtis eſt q̄ fit in ſpū humi
li ⁊ coꝛde cōtrito: q̄ aūt delitijs fruit̄ ſpm̄ humilē ⁊ ꝯtritū
habere non pōt: manifeſtū eſt qm̄ oꝛō ſine ieiunio graci-
lis ē ⁊ infirma: ⁊ iō quicūq̄ꝫ ꝑ aliq̄ neceſſitate voluerunt
oꝛare: ieiuniū cū oꝛōne iunxerūt: qꝛ ieiuniū adiutoꝛiū eſt
oꝛōnis. vn̄ ꝯn̄t dñs poſt doctrinā de oꝛōne ſubiūgit do
ctrinā de ieiunio dicens: Cū aūt ieiu.no.fie.ſi. hypo. tri.
Sciebat eni dñs glām vanā ex oī bono ꝑcedere: iō ſpi-
nā vane glīe q̄ naſcit̄ in t̄ra bona iubet ꝑcidere ne ſuffocet
ieiunij fructū: Nō aūt pōt fieri vt nō ſentiat̄ q̄ ieiunat: ſed
melius ē vt ieiuniū te ꝯn̄dat: ꝙ̄ tu ieiuniū. Nō aūt pōt fie
ri vt ſit hilaris q̄ ieiunāt. Iō nō dixit. Nolite eē triſtes: ſꝫ
Nolite fieri triſtes. Qui eni per īpoſturas aliq̄s fallētes
apparēt: illi nō ſunt triſtes ſꝫ fiūt. Qui aūt nālit̄ ꝑpt̄ aſſi-
duū ieiuniū triſtl ē: nō fit triſtis: ſꝫ v̇e ē. vn̄ ſubdit: Exter.
eni fa.ſu.vt pa.ho.ieiu. HIE. Verbū exterminat qḋ in
eccl'aſticis ſcripturis vitio inꝑpretū tritū ē: aliud mlto ſi-
gnificat ꝙ̄ vulgo intelligit̄. Exterminat̄ q̄ppe exules q̄ mit-
tunt̄ extra t̄mios. ꝑ quo ſermōe demoliunt̄ ſemꝑ accipe
debemꝰ. Demolit̄ aūt hypocrita faciē ſuā vt triſticiaꝫ ſi-
mulet: ⁊ aīo foꝛte letāte luctū geſtat in vultu. GREG.
viij. moꝛa. Nā oꝛa palleſcūt: coꝛpus debilitate q̄tit̄: pe-
ctus interrūpētibꝰ ſuſpirijs vꝛget̄: nihilq̄ꝫ tāto laboꝛe ali
ud niſi eſtimatio hūana cogitat̄. LEO pa. Non ſūt aūt
caſta ieiunia q̄ nō de rōne veniūt ꝯtinētie ſꝫ de arte falla
cie. CHRY. ſup mat. Si ḡ q̄ ieiunat ⁊ triſtē ſe facit hy-
pocrita ē: quāto magis iniq̄oꝛ ē q̄ nō ieiunat: ſꝫ argumētis
q̄buſdā in facie ſua pingit venalē palloꝛē q̄ſi ieiunij ſignū
AVG. de ſer. do. in mō. In hoc aūt caplo maxie aduer
tendū ē: nō in ſolo rerū coꝛpeaꝝ nitoꝛe atq̄ꝫ pōpa ſꝫ etiā
in ipſis ſoꝛdibꝰ luctuoſis eē poſſe iactantiā: ⁊ eo periculo
ſioꝛē q̄ ſub noīe ſuitutl dei decipit. Qui ḡ imoderato cul
tu coꝛpis atq̄ꝫ veſtitꝰ vl' cetāꝝ reꝝ nitoꝛe fulget: facile cō
uincit̄ rebꝰ ipſis pōpaꝝ ſeculi eē ſectatoꝛ: nec quēq̄ꝫ fallit
doloſe imagine ſcitatis. Qui aūt in ꝑfeſſiōe xp̄ianitatis
debilitato ſqualoꝛe ac ſoꝛdibꝰ intētos in ſe hoīuꝫ oculos
facit cū id volūtate faciat: nō neceſſitate patiat̄. ceterl eiꝰ
operibꝰ pōt cognoſci vtrū hoc ꝯtēptu ſupflui cultꝰ an am
bitione aliq̄ faciat. Fructus aūt ieiunij hypocritaꝝ mani
feſtat: cū ſub infert: Ut pareant hoībus ieiunātes: Amen
di.vo.rece.mer.ſuā. i. quā deſiderauerūt.

¶ Tu autem cum ieiunas: unge caput tuum: ⁊
faciem tuam laua: ne uidearis hominibꝰ ieiunās
ſed patri tuo qui eſt in abſconſo: ⁊ pater tuus qui
uidet in abſconſo reddet tibi.

GLO. Docuit dñs q̄d non eſt faciendum: modo do
cet q̄d eſt faciendū dicens: Tu aūt cum ieiu. vn. ca. t. ⁊ fa.
tu. la. AVG. de ſer. do. in monte: Queri aūt ſolet q̄d
ſit quod hic dicitur: Non enim quiſq̄ꝫ recte preceperit ꝙ̄
uis faciem quotidiana ꝯſuetudine lauemꝰ: vnctiſq̄ꝫ capi-

tibus cū ieiunam⁹ nos eē debere: qḋ turpiſſimū oēs fa-
tenť. CHRY. ſup matth. Jtē ſi iō iubet nos nō fieri tri
ſtes: ne ꝑ triſticiā appareem⁹ hoībus ieiūnare. Si vnctio
capitis ⁊ lauatio faciei a ieiunātib⁹ ſēp ſeruenť: nihilomi
nus erūt ſigna ieiunij. HIE. Sed loqtur iuxta ritū pro-
uincie paleſtine: vbi dieb⁹ feſtis ſolēt vngere capita. Pre
cipit ḡ vt qñ ieiunam⁹ letos ⁊ feſtiuos nos eē mōſtrem⁹
CHRY. ſup mat. Simplex ḡ itētatio h⁹ ē: qm̄ ꝑ aggre
gatonē intelligenda ſūt iſta: ſicut ceťa añdicta: tanq̄ſi di
cat: Sic longe te facere debes ab oñtatiōe ieiunij tui vt
ſi poſſet fieri qḋ tñ nō decet: ea etiā facias q̄ ex diuerſo lu
xurie ⁊ epulatiōis videnť eſſe indicia. vñ ſeqť: Ne vide.
ho. ieiu. CHRY. in ho. Jn elemoſyna q̄dē nō ſimplici
ter hoc poſuit: ſed dixit elemoſynā nō eē faciendā corāꝫ
hoībus: apponēs vt videremur ab eis. Jn ieiunio aūt ⁊
orone nihil tale addidit: qm̄ elemoſynā q̄dē ipoſſibile ē
oīno latere: orōnē aūt ⁊ ieiuniū poſſibile ē. Non paruus
aūt fructus eſt hūanā glām ɔtēnere: ꝑ hoc eni aliqs a gra
ui hoīuꝫ ſeruitute liberať: ⁊ ꝓꝑri⁹ virtutis opator effici
tur: eā amans: nō ꝓpter alios ſꝫ ꝓpť ſeipſā. Sicut. n. nos
ɔtumeliā eſtimam⁹: cū nō ꝓpter nos ſꝫ ꝓpť alios dilig-
mur: ita nec virtutē oportet ꝓpť alios ſeq: nec deo ꝓpť
hoīes obedire: ſꝫ ꝓpter ſeipſū. Jdeo ſeqť: Sꝫ pāi tuo q̄ ē
in abſcondito. GLO. i. pāi tuo celeſti q̄ eſt inuiſibilis:
vel q̄ habitat in corde ꝑ fidē. deo aūt ieiunat qui ꝓ eius
amore ſe macerat: ⁊ qḋ ſibi ſubtrahit: alteri largiť. Et pr̄
tu⁹ q̄ vi. i. abſcō. red. tibi. REMI. Sufficit eni tibi vt q̄ ē
inſpector ɔſcie: ſit ⁊ remūerator. CHRY. ſup mat. Spi
ritaliter aūt facies aīe ɔſcia intelligiť. Sicut eni in ɔſpcū
hoīuꝫ groſa ē facies pulchra ſic in oculis dei ſpecioſa ē
mūda ɔſcia. Has facies hypocrite q̄ ꝓpť hoīes ieiunāt
extermināt: fallere volētes deū ⁊ hoīes: nā ſemp vulne-
rata ē ɔſcia ei⁹ q̄ peccat. Si ḡ abſtuleris nequitiā ab aīa
tua lauaſti ɔſciam tuā ⁊ bñ ieiunas. LEO. pa. in ſer. de
ieiu. Jmpleri eni dꝫ ieiuniū nō ciborū tm̄mō parcitate:
ſꝫ maxime ꝑuatiōe vitioꝝ. Nā cū ob hoc caſtigatio iſta
ſumať: vt carnaliū deſiderioꝝ fomites ſubtrahāť: nullū
magis ſectandū ē ɔſcie genus: q̄ꝑ vt ſemp ſimus ab iniu-
ſta volūtate ſobrij: ⁊ ab inhoneſta actiōe ieiuni: q̄ deuo-
tio nō ſecernit iualidos: qr etiā in languido corpe pōt aīe
itegritas repiri. CHRY. ſup matth. Spiritaliť aūt ca
put tuū chriſt⁹ ē: ſitientē pota: eſurientē ciba: ⁊ ſic oleo mi
ſericordie vnxiſti caput ſuū. i. chriſtū qui clamat in euan
gelio: quod vni ex minimis meis feciſtis: mihi feciſtis.
CHRY. in ho. Jllud eni ieiuniū de⁹ approbat: qḋ añ
oculos eius man⁹ elemoſynarū lauat. Hoc ḡ qḋ tibi ſub
trahis alteri largire: vt vñ tua caro affligiť: inde egētis ꝓ
ximi caro repareť. AVG. de ſer. do. Vel caput recte ac
cipim⁹ rōnē: qr in aīa peminet: ⁊ cetera hoīs mēbra regit
Vngē ḡ caput ad leticiā ꝑtinet. Jnterius ḡ gaudeat de ie-
iunio ſuo: q̄ ieiunādo ſe auertit a volūtate ſeculi: vt ſit ſb
ditus chriſto. GLO. Ecce nō oīa in nouo teſtamēto ad
lrām accipiunť. Ridiculū eni eſt in ieiunio oleo delibu-
ri: ſꝫ ſpū amoris eius cui⁹ paſſionib⁹ debem⁹ participare
nos macerādo mens dꝫ inūgi. CHRY. Prope aūt dꝫ
faciē q̄dē lauare: caput aūt nō lauare: ſꝫ vngere. Quādiu
eni ſum⁹ in corpe ɔſcia nr̄a ſordida ē in peccatis. Caput
aūt noſtrum chriſtus: peccatum non fecit.

¶ Nolite theſauriçare uobiſ theſauros in terra
ubi erugo ⁊ tinea demoliť: ⁊ ubi fures effodiūt ⁊
furanť. Theſauriçate aūt uobis theſauros in celo
vbi nec erugo nec tinea demolitur: vbi fures non
effodiunt nec furantur. Vbi eſt theſaurus tuus
ibi eſt ⁊ cor tuum.

¶ CHRY. in ho. Poſtq̄ꝫ vane glorie expulit egritudinē
optime iā ſermonē de ɔtēptu diuitiaꝝ iducit. Nihil eniꝫ
ita pecunias ɔcupiſcē facit: vt glīe cupido: ꝓpť hoc nāqꝫ
famuloꝝ greges ⁊ auro optos equos ⁊ argēteas mēſas
expetūt hoīes: nō vt vtilitatē aut voluptatē ipleant: ſꝫ vt
multis oñdāť. ⁊ hoc ē qḋ dicit. Nolite theſau. vo. theſau.
in terra. AVG. de ſer. do. Si eni eo corde quiſqꝫ opeť
aliq̄d vt terrenū cōmodū adipiſcať: nō erit cor mūdū: qḋ
in terra volutať. Sordeſcit eni aliq̄d cū inferiori miſceť
nature: q̄uis i ſuo genere nō ſordideť: qr etiā de puro ar
gēto ſordidať auꝝ ſi miſceať: ita ⁊ aīus nr̄ terrenoꝝ cupi-
ditate ſordeſcit: q̄uis terra in ſuo ordine munda ſit.
CHRY. ſup mat. Vel aliť: Qr ſupra dñs nihil de ele
moſyna vel orone vel ieiunio docuerat: ſꝫ ſimulationem
eoꝝ cōpeſcuit tm̄: nunc ſm̄ tria ꝑdicta tres ɔſequentias
introducit doctrine: q̄rū ꝑma ꝑtinet ad elemoſynā q̄ eſt
hic: Nolite theſau. vo. the. in terra. vbi ꝑmo dat ɔſiliuꝫ
vt elemoſyna fiat: vt ſit ordo narratiōis talis: Cū facis
elemoſynā: noli tuba canere añ te. ⁊ poſtea ſubſeqť: Noli
te theſauriçare vo. theſau. i ter. ſecūdo oñdit q̄ ē vtilitas
in elemoſyna faciēda: tertio vt neqꝫ timor inopie accidē-
tis ipediat volūtatē elemoſyne faciēde. CHRY. i ho.
Dicēs aūt: Nolite vo. theſau. in terra. ſubdit: Vbi erugo
⁊ tinea demoliť. vt demonſtret theſauri q̄ ē hic nocumē-
tum: ⁊ ei⁹ qui ē i celo: vtilitatē: ⁊ a loco ⁊ ab his q̄ nocent
q. d. q̄d formidas ne pecunie ɔſumanť: ſi elemoſynā dede
ris: Jtaqꝫ da elemoſynā ⁊ additionē accipiēt. eteni q̄ i ce-
lis ſūt apponenť: q̄ꝑ ſi nō dederis perēūt: ⁊ nō dixit aliīs
derelinqs: qm̄ in hoc delectabile ē hoībus. RABA.
Tria aūt ponit ſꝫ tres diuerſitates diuitiaꝝ: metalla eru
gine: veſtes tinea demoliunť. Sūt aūt alia q̄ neqꝫ eruginē
neqꝫ tineā timēt: ſicut lapides ꝑcioſi. ⁊ iō ponit generale
detrimētū. ſ. fures: q̄ oēs diuitias rape poſſūt. CHRY.
ſup mat. Alia lr̄a hꝫ: vbi tinea ⁊ cōmeſtura extermināt.
Oīa. n. bona mūdi triplr̄ tollit interit⁹. Aut eni a ſemet-
ipſis veteraſcūt ⁊ tineāt: ſicut veſtimēta: aut ipſis dñis lu
xurioſe viuentibus cōmedūt: aut ab extraneis vel dolo
vel vi vel calūnijs vel alio iniq̄ mō diripiūť: q̄ oēs fures
dicūť: qr ꝑ iniq̄tatē feſtināt aliena facē ſua. Sꝫ dices: Nū
q̄d oēs q̄ hec hñt ꝑdēt ea: Jnteri q̄dē dicā: qr etſi nō oēs
ꝑdūt tñ multi ꝑdūt. Vere aūt ⁊ male ſeruatas diuitias
⁊ ſi nō corpaliť: ſpiritaliť tñ ꝑdidiſti: qr nō ꝓficiūt tibi ad
vſū ſalutꝭ. RA. Allegorice aūt erugo ſignificat ſupbiā
q̄ decorē v̄tutū obfuſcat. Tinea q̄ veſtes latenť rodit inui
dia ē: q̄ bonū ſtudiū lacerat: ⁊ ꝑ cōpactionē vnitatis diſſi
pat. Fures ſūt heretici ⁊ demones q̄ ſemp ad hoc ſūt in-
tenti vt ſpiritalib⁹ ſpoliēt. HILA. Ceterū laus celeſtis
eterna ē: nec furto ſurrepēti ſubtrahēda: nec tinea ⁊ rubi
gine inuidie excidēda. Et iō ſequiť: Theſauriçate aūt vo-
bis theſauros in celis: vbi neqꝫ erugo neqꝫ tinea demoli
tur: ⁊ vbi fures nō effodiunt: neqꝫ furāt. AVG. de ſer.
do. in monte: Celū aūt hoc loco nō corporeū acceperim:
qr omne corpus ꝓ terra habendū ē. Totuꝫ eni mundum
debet ɔtemnē qui ſibi theſauriçat in illo celo: de quo di-
ctum eſt: Celum celi dño. i. in firmamēto ſpiritali. Celum
eni ⁊ terra traſibunt. Non aūt in eo quod trāſit collocare
debemus theſaurū noſtrū: ſed in eo qḋ ſemper manet.
CHRY. ſup mat. Quid ergo melius ē: an in terra re-
ponere: vbi icertus ē ɔſeruatiōis euent⁹: an in celo vbi ē
certa cuſtodia: Que aūt ſtulticia ē illic relinq̄re vñ exitu-
rus es ⁊ illic nō ꝑmittere quo itur⁹ es: Jllic ḡ ſubſtātiam
tuam colloca: vbi patriā habes. CHRY. in ho. Quia
tñ nō ois terrenus theſaurus erugine aut tinea deſtruiť
aut per fures aufertur: ⁊ ideo aliud inducit dicens: Vbi
eſt theſaurus tuus ibi eſt ⁊ cor tuū: ac ſi dicat: ⁊ ſi nihil ꝑ-
orum veniat non paruam ſuſtinebis iacturam inferiori-
bus affixus: ⁊ eorū ſeruus factus: ⁊ a celeſtibus cadens
⁊ nihil excelſoꝝ cogitare potens. HIERO. Hoc aūt
non ſolum de pecunia: ſed de cūctis poſſeſſionib⁹ ſentiē-
dum eſt. Guloſi eni deus vēter ē. Laſciui theſaurus ſunt
lubrica amoris libido. huic ſeruit vnuſquiſqꝫ a q̄ vinciť.
Jbi ergo hꝫ cor: vbi ⁊ theſaurus. CHRY. ſup matth.

Uel aliť: ponit nūc que ſit vtilitas in elemoſyna faciēda.
Qui eni collocat theſauros in terra nō hȝ qđ ſperet in ce
lo. Ut qđ ergo aſpiciat in celū: vbi nihil repoſitū hȝ: Un
dupliciť peccat. pmo qꝛ mala ꝯgregat: ſcđo qꝛ coꝛ hȝ in
terra: ⁊ ex cōtrarijs cauſis dupliciter bene facit qui the/
ſaurizat in celo.

Lucerna coꝛpis tui eſt oculus tuꝰ. Si oculus
tuꝰ fuerit ſimplex: totū coꝛpus lucidū erit. Si aūt
oculus tuꝰ fuerit nequā: totū coꝛpus tuū tenebꝛo
ſū erit. ſi ergo lumen tuum quod in te eſt: tenebꝛe
ſūt ipſe tenebꝛe quante erunt?

CHRY. in ho. Poſtꝙ fecit mentionē de intellectu in
ſeruitutē redacto ⁊ captiuato: qꝛ hoc nō multis facile co
gnoſcibile erat: ad exterioꝛē doctrinā trāſponit dicens:
Lu. coꝛ. tui eſt ocu. tuꝰ. ac ſi di. Si nō noſti qđ ē iactura in
tellectus a coꝛpoꝛalibꝰ hoc diſce. Qđ eni eſt oculus coꝛ/
poꝛi: hoc eſt intellectꝰ aīe. Sicut ergo oculis oꝛbatꝰ mul/
tū operatiōis reliquoꝝ mēbꝛoꝝ amittiť lumine eis ex/
tincto: ita ⁊ mēte coꝛrupta multis malis vita tua impleť.
HIERO. Hoc ergo totū trāſfert ad ſenſū: quō eni coꝛ
pus totū eſt in tenebꝛis: ſi oculus nō fuerit ſimplex: ita ſi
aīa pꝛincipalē fulgoꝛē ſuū ꝑdiderit. vniuerſus ſenſus vel
ſenſualis ps aīe in caligine cōmoꝛabiť. vñ diciť: Si ergo
lu. qđ in te ē: tenebꝛe ſūt: ipſe tenebꝛe quāte ſūt. i. ſi ſenſus
qđ lumē ē aīe vitio caligat: ipa putas caligo qbꝰ tenebꝛis
obuolueť. CHRY ſup mat. Uideť aūt ꝙ nō de coꝛpa
li oculo ħ loquať: nec de hoc coꝛpoꝛe qđ videť de foꝛis:
alioqn dixiſſet: Si oculus tuus ſanꝰ fuerit aut infirmus:
nūc aūt dicit: Simplex ⁊ nequā. ſi aūt benignū oculū hȝ
⁊ infirmū: nunqđ coꝛpꝰ eius in lumīe ē? Aut ſi malignū ⁊
ſanū: nunqđ coꝛpꝰ eius in tenebꝛis ē? HIE. Sed ſolent
lippiētes lucernas vidē nūeroſas: ſimplex aūt oculꝰ ⁊ pu
rus ſimplicia ītueť ⁊ pura. CHRY. ſup matħ. Uel dȝ
oculus nō a foꝛis: ſȝ ab intus. Lucerna. n. ē mens ꝑ quā
aīa videt deū. Qui ergo coꝛ hȝ ad deū: illius oculꝰ luci/
dus eſt. i. illiꝰ mens mūda ē: nō terrenis ꝯcupiſcētijs ſoꝛ/
didata. Tenebꝛe aūt ī nobis ſūt ſenſus carnales: q ſemꝑ
deſiderat que ſūt tenebꝛaꝝ. Qui ḡ hȝ oculū mūdū. i. mē/
tem ſpiritalē: coꝛpꝰ ſuū ſeruat lucidū. i. ſine pctō. Et ſi eni
caro deſiderat mala: virtute tñ diuini timoꝛis repercutit
eā. Qui aūt hȝ oculū. i. mētē aut malignitate tenebꝛoſaꝫ
aut ꝯcupiſcētia turbulentā: tenebꝛoſū poſſidet coꝛpꝰ: nō
eni reſiſtit carni qñ ꝯcupiſcit ꝑuerſa: qꝛ nō hȝ ſpem ī celo
que pſtat nobis virtutem vt concupiſcētijs reſiſtamus.
HILA. Uel aliť: De officio lumis oculi lumen coꝛdis
expꝛeſſit: qđ ſi ſimplex ⁊ lucidū manebit: claritatē eterni
lumis coꝛpi tribuit: ⁊ ſplendoꝛē oꝛiginis ſue coꝛruptioni
carnis infundet. ſ. in reſurrectiōe. Si aūt obſcurū pecca/
tis ⁊ volūtate erit: vitijs mētis natura coꝛpis ſubiacebit
AVG: de ſer. do. Uel aliť: Oculū hic accipe debemꝰ
intentionē nr̄aȝ q ſi mūda fuerit ⁊ recta: oīa opa nr̄a que
ſm eam opamur bona ſūt: q qdē oīa totū coꝛpus appel/
lauit: qꝛ ⁊ aplꝯ mēbꝛa nr̄a dicit qdā opa vbi ait: Moꝛtifi
cate mēbꝛa veſtra foꝛnicationē ⁊ imundiciā. nō ḡ qđ qſqꝫ
faciat: ſed quo aīo faciat ꝯſiderandū ē. Hoc ē eni lumē in
nobis: qꝛ hoc nobis manifeſtuȝ ē bono aīo nos facē qđ
faciamus. Omne eni qđ manifeſtať lumen ē. Ipſa vō fa/
cta que ad hoīuȝ ſocietatē ꝓcedūt incertū nobis hñt exi/
tum: ⁊ ideo tenebꝛas eas vocauit. nō eni noui cū pecuniā
poꝛrigo indigēti qđ ſit inde facturꝰ. Si ergo ipſa coꝛdis
intētio q tibi nota eſt: ſoꝛdidať appetitu tpalium rerū: ma
gis ipſū factū cuiꝰ incertus eſt exitus ſoꝛdidū erit: qꝛ etſi
bñ alicui ꝓueniat: qđ tu nō recta intētiōe facis: quō tu fe
ceris: iputabiť tibi non quō illi ꝓuenerit. Si aūt ſimplici
intētione. i. fine charitatis opa nr̄a fiāt: tunc mūda ſūt: ⁊
placent in ꝯſpectu dei. AVG. ꝯtra mēda. Sȝ ea q ꝯſtat
eē pctā: nulla velut bona itētiōe faciēda ſūt. ea qppe opa
hoīuȝ ſi cāas habuerint bonas vel malas: nūc ſunt bona
nūc mala: q nō ſūt ꝑ ſeipſa peccata: ſicut victū pbere pau
peribꝰ bonū eſt: ſi fiat mīſicoꝛdie cā: malū aūt ſi fiat cā ia
ctātie. Cū vō opa ipſa pctā ſunt: vt furta: ſtupꝛa: ⁊ huiuſ
modi: qs dicat cāis bonis eē faciēda: vel peccata nō eſſe?
qs dicat furemur diuitibꝰ vt habeamꝰ qđ demꝰ pauperi
bus? GRE. xxviij. moꝛa. Uel aliť: Si lumē qđ in te ē. i.
ſi hoc ꝙ nos bñ agē cepimus: ex mala intētiōe offuſcamꝰ
ipſa q mala eē nō ignoꝛamus etiā cū facimꝰ: quāte tene/
bꝛe erūt? REMI. Uel aliť: Fides lucerne aſſimilať: qꝛ ꝑ
eam greſſus interioꝛis hoīs. i. actio illuminať ne offēdat
ſm illud: Lucerna pedibꝰ meis verbū tuū. q ſi fuerit mū/
da ⁊ ſimplex totū coꝛpus lucidū erit. Si vō ſoꝛdida: to/
tū coꝛpus erit tenebꝛoſū. Uel aliť: Per lucernā intelligiť
rectoꝛ eccle: q bene oculus dȝ: qꝛ ſalutaria plebi ſubiecte
pꝛuidere dȝ: que ꝑ coꝛpꝰ intelligiť. Si ergo rectoꝛ eccleſie
errauerit: quātomagis errabit ppls ei ſubiectus?

Nemo poteſt duobus dñis ſeruire. Aut eniȝ
vnum odio habebit: ⁊ alterum diliget: aut unum
ſuſtinebit: ⁊ alterum contēnet. Non poteſtis deo
ſeruire ⁊ mammone.

CHRY. ſup matt. Superiꝰ dixerat dñs ꝙ q hȝ mētē
ſpiritalē: ille pōt coꝛpꝰ ſuū ſuare ſine pctō: q aūt nō hȝ:
nō pōt. cuiꝰ rōnē ſubiūgit dicēs: Nemo pōt duobꝰ dñis
ſuire. GLO. Uel aliť: Qꝛ dictū ē ſupꝛa ꝙ ꝓpť intētionē
tpaliū: bona mala fiūt. vñ poſſet aliqs dicē: Ego faciā bo
na: ⁊ ꝓpť tpalia ⁊ ꝓpť celeſtia. Cōtra qđ dñs ait: Nō po/
teſtis duobꝰ dñis ſuire. CHRY. in ho. Uel aliť: In an
terioꝛibꝰ auariciā ꝯpſſit tyrannidē ꝑ mula ⁊ magna ſȝ ad
huc alia apponit ampliora. Nō eni in hoc ſolū nobis no/
cent diuitie ꝙ latrones aduerſus nos armant ⁊ ꝙ intelle
ctū obtenebꝛāt: ſȝ etiā a ſeruitute dei nos expellūt: ⁊ hoc
ꝓbat a cōibꝰ ꝯceptiōibꝰ dicens: Nemo pōt du. do. ſui.
Duos aūt dic: q ꝯtꝛia iniūgūt. Cōcoꝛdia eni multos vnū
fac: qđ oñdiť ꝑ hoc qđ ſubdit: Aut. n. vnū odio habebit.
Jđ aūt duo ponit vt mōſtret facilē eē tranſmutationē ad
meliꝰ. Si. n. dicas: Seruꝰ factꝰ ſū pecuniaꝝ: amādo. ſ. eaſ
mōſtrat ꝙ poſſibile ē ad aliud venire. ſ. nō ſuſtinēdo ſui/
tutē: ſȝ ꝯtēnēdo. GLO. Ul duo tāgē vȝ ſeruiētiū genera
qdā eni ſeruiūt liberaliť ex amoꝛe: qdā ſeruiliť ex timoꝛe
Si ḡ aliqs ex amoꝛe ſeruiat vni ꝯtrioꝝ dñoꝝ: neceſſe ē vt
alteꝝ odio habeat. Si vō ex timoꝛe ſeruiat: nece ē vt dū
vnū ſuſtinet alteꝝ ꝯtēnat. Res aūt trena vel deꝰ ſi ī coꝛde
hoīs dñeť: ad ꝯtꝛia ex vtroqꝫ trahiť hō: nā deꝰ trahit ad ſu
pioꝛa ſibi ſuiētē: res vō trena ad iferioꝛa: ⁊ iđ quaſi ꝯclu/
dēs ſbdit: Nō po. deo ſer. ⁊ mam. HIE. Mamona ſer/
mone ſyriaco diuitie nūcupāť. Audiat ḡ hoc auarꝰ q cen/
ſeť vocabulo xpiano: nō poſſe ſe ſil diuitijs xpoqꝫ ſuire
⁊ tñ nō dixit: Qui hȝ diuitias: ſȝ Qui ſeruit diuitijs. Qui
eni diuitiaꝝ ſeruꝰ ē: diuitias cuſtodit vt ſeruꝰ. q aūt ſuitu
tis excuſſit iugū: diſtribuit eas vt dñs. GLO. Per mā/
mona etiā itelligiť diabolꝰ q pꝛeeſt diuitijs: nō ꝙ poſſit eas
dare niſi qñ deꝰ ꝑmittit: ſȝ qꝛ ꝑ eas hoīes fallit. AVG.
de ſer. do. in mon. Qui eni ſeruit māmone. i. diuitijs: illi
vtiqꝫ ſeruit: qbꝰ iſtis trenis merito ſue ꝑuerſitatꝭ ꝓpoſitꝰ
pꝛinceps huiꝰ ſeculi a dño dȝ. Uel alr: q ſint duo dñi oñdit
cū dȝ: Nō po. deo ſer. ⁊ mā. ſ. deo: ⁊ diabolo. Aut ḡ hūc
odio ha. hō: ⁊ al. di. i. deū. Aut al. pa. ⁊ al. ꝯtē. Patiť eni
duꝝ dñm qſqs ſeruit māmone: ſua eni cupiditate iplica/
tus ſbdiť diabolo: ⁊ nō eū diligit. Sic q ancille aliene cō
iūctꝰ ē: ꝓpť ꝯcupiſcētiā durā patiť ſeruitutē: etſi nō dili/
gat eū: cuiꝰ ancillā diligit. Dixit aūt alterum ꝯtemnet: nō
odio habebit. nullꝰ eni vā ꝯſcīa deū pōt odiſſe. Contēnit
aūt. i. nō timet eū: cū qſi de eiꝰ bonitate ſecurꝰ ē.

Ideo dico vobis ne ſolliciti ſitis anime veſtre
quid manducetis: neqꝫ coꝛpoꝛi veſtro qđ indua/
mini. Nōne aīa plꝰ ē qȝ eſca: ⁊ coꝛpꝰ qȝ veſtimētū

AVG de ſer. dñi. in monte: Quia ſupius docuerat dñs
q quiſqs vult diligere deũ r cauere ne offẽdat: nõ ſe ar-
bitret duobus dñis poſſe ſeruire: ne forte quis iam ſup-
flua nõ querant: ppter ipſa tñ neceſſaria cor duplicet: r
ad ea deflectẽda torqueat intentio ſubiũgit dicẽs: Jõ di.
vo. ne. ſol. ſi. ani. ve. qd mãdu. neqz cor. ve. quid indua.
CHRY. in ho. Nõ hoc dicit q aĩa cibo indigeat: icor-
porea eſt eni: ſed ſm cõem locutus ẽ cõſuetudinẽ. aliter. n.
nõ põt morari in corpe niſi eo cibato. AVG. Uel aĩaʒ
in hoc loco p aĩali vita poſitã nouerim⁹. HIE. In nõ-
nullis codicib⁹ additũ eſt: neqz qd cibabis. Ergo qd oĩ-
bus natura tribuit r iumẽtis r beſtijs hoĩbuſqz cõe ẽ: hu-
ius cura penit⁹ liberamur. Qd aũt h dr de carnali cibo
r veſtimẽto accipiamus. Ceterũ de ſpiritalib⁹ cibis r ve
ſtimentis ſemp debem⁹ eẽ ſolliciti. AVG. de here. Di-
cunt aũt euchite quidã hẽtici opinãtes monacho nõ li-
cere ſuſtentãde vite ſue cã aliqd opari: atqz ita ſeipſos p-
fiteri vt oĩno ab opibus vacent. AVG. de opibus mo
nachoꝝ: Jnquiũt. n. nõ de hoc ope corpali i quo vl agri
cole vel opifices laborãt pcepit apl̃s cũ dixit: Qui non
vult opari nõ manducet. Neqz euãgelio poſſet oĩno eſſe
cõtrius vbi ait dñs: Jõ dico vobis ne ſolliciti ſitis. Jn vbo
g apl̃i pdicto ſpiritalia opa debem⁹ accipe: de qb⁹ alibi
dr: Ego plantaui: apollo rigauit. r ita ſe arbitrant aplice
r euãgelice obtẽperare ſnie: cũ euangeliũ credũt de non
curãda corpali vite hui⁹ indigẽtia pcepiſſe: r aplm de ci-
bo ſpiritali dixiſſe. Qui nõ vult opari: nõ mãducet. Pri-
us ergo demõſtremus aplm opera corpalia ſeruos dei
opari voluiſſe. Premiſerat eni dicẽs: Jpi ſcitis quõ opor
teat vos imitari: q2 nõ inquieti fuim⁹ int vos neqz paneʒ
ab aliquo gratis mandacauim⁹ ſed in labore r fatigatio
ne die ac nocte laborãtes: nequẽ veſtrũ grauarem⁹: nõ q2
nõ habuimus ptãtem ſʒ vt noſipſos formã darem⁹ vo
bis q nos imitaremini. Nã r cũ eſſemus apud vos: hoc
denũciabamus vobis: qm ſiqs non vult opari: nõ mãdu
cet. Quid ad hoc dici põt qñ exẽplo ſuo docuit: qd pce-
perit. ſ. corpalit operãdo: Nã q corpalit oparet oſtẽdit
in actibus vbi dr: q manſit cũ aquila r vxore ei⁹ priſcilla
opus faciẽs apud illos: erãt eni tabernaculoꝝ artifices:
r tñ aplo tanq pdicatori euãgelij militi chriſti: plãtatori
vinee: paſtori gregis cõſtituerat dñs vt de euãgelio viuẽt
q tñ ſtipendiũ ſibi debitũ non exegit: vt ſe formam daret
eis q exigere indebita cupiebãt. Audiãt ergo q nõ habẽt
hanc ptãtẽ: quã ille habebat: vt tñmodo ſpiritalit ope-
rantes manducẽt panẽ a corpali labore gratuitũ. Si aũt
euãgeliſte ſũt: ſi miniſtri altaris: diſpẽſatores ſacroꝝ habẽt
hanc ptãtem: ſi ſaltẽ habebãt aliqd in ſeculo: quo facile
ſine opificio ſuſtentarẽt hãc vitã: qd cõuerſi ad deũ indi
gentib⁹ diſpartiti ſũt: r credẽda ẽ eoꝝ infirmitas r feren-
da. Nec attendẽdũ in quo loco hoc qd habebãt ipende-
rint: cũ oĩuʒ chriſtianoꝝ ſit vna reſpu. Sed q veniunt ad
pfeſſiones ſeruitutis dei ex vita ruſticana: r ex opificuʒ
exercitio: r plebeio labore ſiquo min⁹ opent excuſare nõ
pñt. Nullo eni mõ decet vt in ea vita vbi ſenatores fiũt
laborioſi: ibi fiãt opifices ocioſi: r quo veniũt relictis de
licijs ſuis q fuerunt pdioruʒ dñi: ibi ſint ruſtici delicati.
At cum dñs ait: Nolite ſolliciti eẽ. nõ hoc dicit: vt iſta nõ
pcurent: qtum neceſſitas eſt vñ honeſte poterũt: ſed vt
iſta intueant: r ppter iſta faciãt quicqd in euãgelij pdica
tione facere iubent: eã nanqz intẽtionẽ paulo ſupius ocu-
lũ vocauerat. CHRY. in ho. Uel põt alit cõtinuari: Cũ
eni docuiſſet dñs pecuniã deſpicẽ: ne aliqui dicerẽt: qlit
poterimus viuere: ſi oĩa pieceriм⁹ ſubiũgit dicẽs: Jdeoqz
dico vobis. GLO. i. cura tpali: ne retrahamini ab eter
nis. HIE. Precipit ergo nobis: ne ſolliciti ſim⁹ qd come
damus: q2 in ſudore vultus pparemus nobis panẽ. Er
go labor exercendus ẽ: ſollicitudo tollẽda. CHRY. ſu
per matth. Nõ eni ſollicitudinib⁹ ſpiritalib⁹: ſʒ laborib⁹
corpalibus accipiendus ẽ panis: q laborãtib⁹ p premio
diligẽtie deo pſtante abũdat: r negligẽtib⁹ p pena deo
faciẽte ſubducit. Confirmat aũt ſpem nr̃aʒ dñs: pmo de
maiori ad min⁹ deſcẽdit dicẽs: Nõne aĩa plus ẽ q eſca:
r corpus pluſ q veſtimentũ? HIE. Qui maiora pſtitit
vtiqz r minora pſtabit. CHRY. ſup matth. Niſi. n. vo
luiſſet cõſeruari qd erat nõ crearet. qd aũt ſic creauit: vt p
eſcã ſeruet: neceſſe eſt vt det ei eſcam: q diu vult eẽ qd fe-
cit. HILA. Uel alit: Q2 corruptus circa futuroꝝ cu-
ram: infideliũ ſenſus eſt calũniãtiũ q in reſurrectiõe cor-
porũ ſpẽs ſit futura: q in ſubſtantia eternitatis alimonia
Jdeo ſubſequent dr: Nõne aĩa plus eſt q eſca? Nõ eni pati
tur ſpẽ nr̃aʒ futuri in reſurrectiõe cibi r potus r veſtitus
ſollicitudine demorari: ne redẽpti in corpus atqz aĩaʒ cõ-
tumelia in nõ efficiendis leuiorib⁹ inferatur.

Reſpicite uolatilia celi q nõ ſerũt neqz metũt
neqz cõgregãt in horrea: r pr̃ ueſter celeſtis paſcit
illa. Nõne magis pluris eſtis illis? Quis aũt ue-
ſtꝝ cogitãs põt adijcẽ ad ſtaturã ſuã cubitũ unũ?

CHRY. Poſtq cõfirmauit ſpem nr̃am de maiore ad
minus deſcẽdens: deinde cõfirmat de minori ad maius
aſcẽdẽs cũ dicit: Reſ. vo. ce. q2 nõ ſe. neqz metũt. AVG.
de opibus monachoꝝ: Quidã ſe dicunt ppterea opari
nõ debere: q2 nec volucres celi ſeminãt neqz metũt. Cur
g nõ attendũt qd ſequitur: Neqz cõgregãt in horrea? Cur
g iſti manus ocioſas r plena repoſitoria volũt hẽre? cur
deniqz coquũt: hec eni aues nõ faciũt: aut ſi reperiũt qb⁹
hoc pſuadeãt: vt eis p ſingulos dies eſcas afferãt ppa-
ratas: ſaltẽ ſibi de fontibus aquã afferũt r reponunt: qd
volatilia nõ faciũt. Sed ſi nec aq ſibi vaſa cogunt iplere:
r iam illos qui tũc erãt hieroſolyme nouo gradu iuſticie
ſupgreſſi ſunt: qui demiſſo ſibi ex grã frumẽto panẽ fece
runt aut facere curauerũt: qd aues nõ faciũt. Nõ poſſunt
aũt iſta ſeruare: vt. ſ. nihil in craſtinũ reponãt q ſe p mul-
tos dies a cõſpectu hoĩuʒ ſeparatos r nulli ad ſe pben-
tes acceſſũ includũt ſeipſos: viuẽtes in magna intẽtione
orationũ. An forte quo ſunt ſanctiores: eo ſũt volucrib⁹
diſſimiliores? Quod ergo dicit de volatilib⁹ celi ad hoc
dicit: ne quiſq putet deũ ſeruoꝝ ſuoꝝ neceſſaria nõ cura
re: cum eius puidentia vſqz ad iſta gubernanda pueniat
Neqz eni nõ ipſe paſcit eos qui manibus operant: neqz
etiã quia de⁹ dixit: Jnuoca me in die tribulatiõis r eruã
te. non debuit fugere apoſtolus: ſed expectare vt cõpre
henderet: r eum deus ſicut tres pueros de medijs igni-
bus liberaret. Sicut eni qui fugientib⁹ ſanctis huiuſmõi
queſtionẽ obijceret: reſponderẽt nõ ſe oportuiſſe tentare
deun: ſed tũc talia deum ſi vellet eẽ facturũ vt eos libera
ret: ſicut danielẽ a leonib⁹ r petrũ a vinculis: cuʒ ipſi qd
facerẽt nõ haberẽt. Cum vero eis fugã in poteſtatem de-
diſſet: etiam ſi liberarent per illã: non niſi ab ipſo libera-
ri: ſic ſeruis dei valentibus manib⁹ ſuis victũ tranſigere
ſi ex euangelio mouerit queſtionẽ de volatilibus que nõ
ſeminãt neqz metunt: facile rñdebunt. Si nos p aliquam
infirmitatẽ vel occupationẽ nõ poſſum⁹ operari: ille nos
paſcet ſicut aues que nihil opantur. Cum aũt poſſumus
non debemus tẽtare deum: q2 hec que poſſumus ei⁹ mu
nere poſſumus. Et cum hic viuimus: illo largiente viui-
mus: qui largitus eſt vt poſſumus: r ille nos paſcit a q
aues paſcuntur: ſicut dicitur: Et pater veſter celeſtis paſ-
cit illa: nonne vos ma. plu. eſ. illis? AVG. de ſer. dñi. in
monte. i. carius vos valetis: q2 rõnale aĩal ſicut eſt homo
ſublimius ordinat in rerũ natura q irrõnalia: ſicut ſunt
aues. AVGV. xj. de ciui. dei: Plerũqz tamẽ carius cõ-
parat equus q ſeruus: r gemma q famula: nõ ratiõe cõ-
ſiderantis: ſed neceſſitate indigentis: ſeu voluptate cupiẽ
tis. CHRY. ſup matth. Oĩa eni aĩalia deus ppt ho
mineʒ fecit: hominẽ aũt propter ſe. quanto g pcioſior eſt
hominis creatio: tanto maior eſt dei ſollicitudo de ipſo.

Si ergo aues non laborãtes inueniũt eſcas: hõ non inuenit
cui deus dedit ⁊ operandi ſciam ⁊ fructificandi ſpem.
HIERO. Sunt aũt qdã q dũ volũt terminos patrũ
excedere ⁊ ad alta volitare: in ima mergũt. Uolatilia ce
li angelos eſſe volũt: ceteraſqꝫ in dei miniſterio fortitudi
nes que abſqꝫ cura dei ſui alant ꝓuidentia. Si hoc itaqꝫ
eſt vt intelligi volũt: quõ ſeqt dictũ ad hoies: Nõne vos
ma plu. eſtis illis? Simpliciter ergo accipiũt: ꝙ ſi volatilia abſ
qꝫ cura ⁊ erũnis dei alũt ꝓuidẽtia: que hodie ſũt ⁊ cras
non erũt: quãtomagis hoies quibꝰ eternitas repromittit
HILA. Põt aũt dici ꝙ ſub noie volucruꝫ exẽplo nos
imundoꝝ ſpirituũ hortat: qbus ſine aliquo negocio que
rẽdi ⁊ congregãdi: viuendi tñ tribuit de eterni cõſilij po
teſtate ſubſtantia: atqꝫ vt ad imundos iſtud ſpũs referat
opportune adiecit: Nonne vos magis pluris eſtis illis?
De cõparationis ꝓſtantia dñiam nequitie ⁊ ſãctitatis oñ
dens. GLO. Non ſolũ aũt exemplo auiũ: ſꝫ experimẽ
to docet ꝙ ad hoc ꝙ ſumꝰ ⁊ viuimꝰ nr̃a cura non ſufficit
ſed diuina ꝓuidẽtia operat dicẽs: Quis aũt veſtꝝ cogi.
põt adijce. ad ſtaturã ſuaꝫ cubi. vnũ? CHRY. ſup mat.
Deus eni eſt qui p ſingulos dies incremẽta corpis tui fa
cit: te nõ intelligente. Si ergo in teipſo quotidie dei ꝓui
dentia operat: quõ in neceſſarijs tuis ceſſabit? Si autem
vos cogitãdo modicã partem corpori veſtro addere nõ
poteſtis: quõ cogitãdo ſaluãdi eſtis in toto? AUGU.
de ſer. do. in mõte: Uel põt referri ad ſequẽtia: ac ſi dicet
Non eẽ cura nr̃a factũ vt ad hanc ſtaturã veniret corpꝰ
nr̃m: ex hoc intelligi põt: ꝙ ſi velletis adijcere vnũ cubi
tum nõ poſſetis. Illi ergo tegendi corpis curã relinquite
cuiꝰ cura factũ ẽ vt eẽt tãte ſtature. HILA. Ul' alr: Sic fi
dem vitalis ſubſtãtie nr̃e de documẽto ſpirituũ ſeruauit
ita opinionẽ futuri habitus iudicio cõis intelligẽtie de
reliquit. Cũ eni vniuerſorũ corpoꝝ que vitã hauſerunt:
diuerſitatẽ in vnũ ꝑfectuꝫ virũ ſit excitaturus: ſolus qui
potẽs ſit ad vniuſcuiuſqꝫ ꝓceritatẽ cubitũ vnũ ⁊ alteruꝫ
tertiũue ꝓſtare: de veſtitu .i. de ſpecie corporũ cũ eiꝰ con
tumelia ambigimꝰ: q vt equalẽ omnẽ hoieꝫ efficiat: tãtuꝫ
mẽſure eſt humanis corporibꝰ additurꝰ. AUG. vltimo
de ciui. dei: Sed ſi chriſtꝰ in ea mẽſura corpis i qua mor
tuus eſt reſurrexit: nefas ẽ dicere cũ reſurrectionis oium
tp̃s venerit: acceſſurã corpori eius eã magnitudinẽ quã
non habuit: qñ in ea diſcipulis in quo notus erat appa
ruit: vt longiſſimis fieri poſſit equalis. Si aũt dixerimꝰ
ad dñici corpis modũ etiã minimorũ maiorũqꝫ corpo
ra redigẽda peribit de multoꝝ corporibꝰ ꝑplurimũ: cum
ipſe nec capillũ periturũ eẽ ꝓmiſit. Reſtat ergo vt quiſqꝫ
recipiat ſuã menſurã quã vel habuit in iuuẽtute: ſi ſenex
eſt mortuus: vel fuerat habiturꝰ ſi eſt añ defunctus. Et iõ
non ẽ dictũ ab aplõ in menſurã ſtature: ſed in menſuram
etatis plenitudinis chriſti: qꝛ reſurgẽt corpora mortuoꝝ
in iuuenili etate ⁊ robore ad quam chriſtum perueniſſe
cognouimus.

¶ Et de veſtimẽtis qd ſolliciti eſtis? Conſidera
te lilia agri quõ creſcũt. Non laborãt neqꝫ nent.
Dico aũt vobis: qm̃ nec ſalomon in omni glo
ria ſua coopertus eſt ſicut vnum ex iſtis. Si eniꝫ
fenum agri qd̃ hodie eſt ⁊ cras in clybanũ mittit
deus ſic veſtit: q̃ꝫtomagis vos modice fidei?

CHRY. in ho. Poſtq̃ mõſtrauit ꝙ nõ oportet nos ꝓ
cibo eẽ ſollicitos: ad id quod leuiꝰ ẽ ꝑtranſit: neqꝫ eni ita
neceſſariũ eſt indumentũ ſicut cibꝰ. vñ dicit: Et de veſti.
qd ſolli. eſtis? Non aũt hic vtit exemplo volucrũ vt idu
ceret pauonẽ ⁊ cygnũ: a qbus erat ſimilia exẽpla accipe
re: ſed vtit exemplo lilioꝝ dicens: Cõſiderate lilia agri.
Uult ex duobꝰ mõſtrare ſupabundãtiã. ſ. a munificẽtia
pulchritudinis: ⁊ a vilitate participantiũ tali decore.
AUG. de ſer. do. in monte: Ipſa aũt documẽta nõ ſic
allegorice diſcutiẽda ſũt: vt queramꝰ quid ſignificẽt aues
celi: aut lilia agri: poſita ſũt eni vt de rebus minoribꝰ ma
iora ꝑſuadeant. CHRY. ſup matth. Lilia eni ſtatuto tẽ
pore formant in frondibꝰ: veſtiunt cãdore: implent odo
ribus. Et qd̃ terra radici nõ dederat: deus inuiſibili opa
tione largit. In oibꝰ aũt eadẽ plenitudo ſeruat: vt nõ ab
euentu facta putentur: ſed dei ꝓuidẽtia intelligant eẽ diſ
poſita. Dicendo aũt: Non laborãt: viros cõfortat. Dicẽ
do vero: Neqꝫ nent: mulieres. CHRY. in ho. Hec aũt
dicẽs nõ opus ꝓhibuit: ſed ſollicitudinẽ. ſicut ⁊ ſupra cũ
de ſeminatiõe loqueret. CHRY. Et vt magis dei ꝓui
dentiã in ipſis cõmendet: que omnẽ ſupat humanã indu
ſtriã ſubdit: Dico aũt vobis qm̃ neqꝫ ſalo. in om. glã ſua
coop. eſt ſicut vnũ ex iſtis. HIER. Reuera eni qd̃ ſeri
cuꝫ: que regũ purpura: que pictura põt floribꝰ cõparari?
Quid ita rubet vt roſa? Quid ita cadet vt liliũ? Uiole ve
ro purpurã nullo ſupari murice: oculoꝝ magis q̃ ſermo
nis iudiciũ eſt. CHRY. in ho. Quantũ eni veritatis
ad mendaciũ tm̃ veſtimẽtoꝝ ⁊ floꝝ dñia ẽ. Si ergo ſalomõ
a floribus ſupatus ẽ: qui oibꝰ regibus fuit ꝑclarior: q̃to
tu veſtimẽtis poteris vincẽ floꝝ decorẽ? Eſt aũt ſalomon
ſupatus a floꝝ decore nõ ſemel tm̃ neqꝫ bis: ſed p totuꝫ
tp̃s ſui regni. Et hoc ẽ qd̃ dic: In oñi gloria ſua. q nec in
vno die ita decoratus ẽ vt flores. CHRY. ſup matth.
Uel hoc dicit: qꝛ ſalomon ⁊ ſi nõ laborabat: tñ iubebat.
Ubi aũt iuſſio: illic ⁊ miniſtrantium offenſa: ⁊ iubẽtis ira
frequẽt inuenit. hec aũt qñ neſciũt: ſic ornant. HILA.
Uel lilia intelligẽda ſũt angeloꝝ celeſtiũ claritates: quibꝰ
a deo glorie candor indutus ẽ. Nõ laborãt aũt neqꝫ nent
qꝛ virtutes angeloꝝ ex ea quã adepte ſũt originis ſue ſor
te vt ſint ſemp accipiũt: ⁊ cũ i reſurrectiõe ſimiles hoies
angelis erũt ſperare celeſtis glĩe voluit operimentũ: exẽ
plo angelice claritatis. CHRY. ſup matth. Si aũt flo
ribus terrenis ſic occurrit deus: qui nati ſũt: vt tm̃mõ vi
deant ⁊ pereãt: hoies negliget: quos ſic creauit vt non ꝓ
tp̃e videant: ſed vt ꝑpetuo ſint. Et hoc eſt qd̃ dicit: Si au
tem fenũ agri qd̃ hodie ẽ ⁊ cras in clybanũ mittit deꝰ ſic
veſtit: q̃tomagi vos modice fidei? HIER. Cras aũt in
ſcripturis futurũ tp̃s intelligit dicẽte iacob: Exaudiat me
cras iuſticia mea. GLO. Alij libri habẽt in ignẽ vel in
aceruũ q hꝫ ſpẽm clybani. CHRY. in ho. Non aũt li
lia iã ea vocat: ſed fenũ agri: vt eorũ vilitatẽ oñdat. Sꝫ ⁊
aliã vilitatẽ apponit dicẽs: q hodie ſũt: ⁊ nõ dixit Cras
nõ erũt: ſed qd̃ ẽ multo deficientius ꝙ in clybanũ mittit.
Qd aũt dicit. Quãtomagis vos. occulte inſinuat humani
generis honor ac ſi dicet: Uos qbus aiam dedit: corpus
plaſmauit: ꝓphetas miſit: ⁊ vnigenitũ filium tradidit
GLO. Dicit aũt Modice fidei: qꝛ modica fides eſt q
nec de minimis certa ẽ. HILA. Uel ſub feni noie gen
tes nũcupant. Si igit gentibꝰ iccirco tm̃ indulget eẽnitas
corpalis vt mox igni iudicij deſtinẽt: q̃ ꝑphanũ ẽ ſãctos
de glĩa eẽnitatis ãbigere cũ iniqs eẽnitatis opꝰ ꝓſtet ad
penã? REMI. Spiritualit aũt p volatilia ſci viri deſignãt
qui ex aqua ſacri baptiſmatis renaſcũt: ⁊ deuotione ter
rena deſpiciũt: ⁊ celeſtia petũt qbꝰ pluris dicũt eẽ aplĩ:
qꝛ ꝓncipes ſunt oiuꝫ ſcõꝝ. Per lilia etiã ſci viri intelligũ
tur: q abſqꝫ labore legaliũ cerimonialiũ ſola fide deo pla
cuerũt: de qbꝰ dr̃: Dilectus meꝰ mihi paſcit int lilia. Scã
etiã ecclĩa p liliũ intelligit: ꝓpter candorẽ fidei: ⁊ odoreꝫ
bone cõuerſationis: de q dr̃: Sicut liliuꝫ int ſpinas. Per
fenũ deſignant infideles: de qbus dr̃: Aruit fenuꝫ ⁊ flos
eius cecidit. Per clybanũ eterna damnatio: vt ſit ſenſus:
Si deus infidelibus tribuit bona temporalia: quãtoma
gis tribuet nobis eterna.

¶ Nolite ergo ſolliciti eſſe dicẽtes quid mãdu
cabimus: aut quid bibemus: aut quo operiemur
Hec eni oia gentes iquirũt. Scit eni pr̃ veſter qꝛ
his oibꝰ idigetis. Querite ergo primũ regnũ dei

⁊ iuſticiam eius ⁊ hec omnia adijcientur vobis.

¶GLO. Poſtq̄ ſigillatim de victu ⁊ veſtitu ſollicitudi
nem excluſerat argumēto' ab inferiorib' ſumpto: hic cō
ſequēter vtrūqꝫ excludit dicēs: Nolite ergo ſolliciti eſſe
dicētes: qd maducabimus aut qd bibem': aut quo ope
riemur? REMI. Ideo aūt hoc dn̄s repetiuit: vt oñde
ret hanc rem ēē pernecesſariā: ⁊ vt artius eā in cordi-
bus nr̄is iculcaret. RA. Notādū vero ꝙ nō ait: Nolite
querere aut ſolliciti ēē de cibo aut potu aut indumēto: ſꝫ
Quid māducetis aut qd bibatis: aut qd veſtiamini. vbi
mihi vident argui q̄ ſumpto victu vel veſtimēto cōmuni
lautiora cibi vel auſteriora his cū q̄bus vitā ducunt ali-
menta vel indumēta requirūt. GLO. Eſt etiā alia ſol-
licitudo ſuꝑflua ex vitio hominū qn̄ fruct' ⁊ pecuniam
pluſq̄ neceſſe ē reſeruāt: ⁊ dimiſſis ſpiritalib' illis intēti
ſunt quaſi de bonitate dei deſperātes: ⁊ hoc ꝓhibet. vn̄
ſubdit: Hec eni oia gentes requirūt. CHRY. ſup mat.
Quia in rebus hūanis fortunā credūt eſſe nō ꝓuidentiā
neqꝫ iudicio dei vitas ſuas gubernari exiſtimāt: ſꝫ incer
to duci euētu. Et iō merito timēt ⁊ deſperāt q̄ſi qui nemi
nē hn̄t gubernantē. Qui aūt credit ſe dei iudicio guberna
ri: eſcā q̄dē ſuā in manu dei cōmittit. vnde ſequit: Scit. n.
pater veſter qꝛ his oibus indigetis. CHRY. in homi.
Non aūt dixit deus: Scit deus: ſꝫ Scit pr̄ veſter: vt eos
in maiorē ſpem ducat. ſi eni pater ē: nō poterit deſpicere
filios cū nec hoies patres hoc ſuſtineāt. Dicit aūt: Om
his oib' idigetis vt magis ſollicitudinē abijcias: qꝛ neceſſa-
ria ſūt. Qualiter eni eſt pr̄ q̄ ſuſtinet etiā neceſſaria filijs
non dare? Si aūt eſſent ſuꝑflua: nō ita oporteret cōfidere
¶AVG. xv. de trini. Nō aūt iſta ex aliquo tp̄e cogno-
uit deus ſed futura oia tp̄alia: atqꝫ in eis etiā qd ⁊ qn̄ ab
illo petituri eramus: ſine initio an̄ preſciuit. AVG. xij.
de ciui. dei: Qd aūt dicunt quidā hec dei ſcientia nō poſ-
ſe cōprehēdi: quia infinita ſūt: reſtat eis dicere ꝙ nō oēs
numeros deus nouerit: quos infinitos eſſe certiſſimū ē
Infinitas aūt numeri nō ē icōprehenſibilis ei: cui' intelli-
gentie nō eſt numerus. Quapropt ſi quicq̄d ſciētia cōpre
hendit ſcientis cōprehenſione finit: ꝑfecto oīs infinitas
quodā ineffabili mō deo finita ē: qꝛ ei' ſcie incōprehēſi-
Gre. Nissen. bilis nō eſt. GREG. neſenus in libro de hoie: Qm̄ aūt
eſt ꝓuidentia ꝑ huiuſmōi ſigna demonſtrat. ꝑmanentia
eni vniuerſorū ⁊ maxie eoꝝ que ſūt in generatiōe ⁊ cor-
ruptione ⁊ poſitio ⁊ ordo eoꝝ que ſūt: ſemꝑ cuſtoditur'
ſm eundē modū q̄liter ꝑficeret nullo ꝓuidente? Sꝫ q̄daꝫ
dicūt deo curā eſſe exiſtentiū ꝑmanentie in vniuerſali: ⁊
huius ſolius ꝓuidentiā hēe. Singularia vero fieri vt cō
tingit. Tres aūt cās ſolas vtiqꝫ q̄s dicet nō fiendi ꝓuidē
tiā ſingulariū? Aut eni hoc qd eſt ignorare deū: qm̄ bonū
ē particulariū diligentiā habere: aut nō velle: aut nō poſ
ſe. Sed ignorātia oino aliena ē a beata ſubſtātia. Qualit
eni latebit deū qd nec hō ſapiens ignorabit: ꝙ ſingulari
bus deſtructis vniuerſalia deſtruent? Nihil aūt ꝓhibet
oia indiuidua perire: nulla ꝓcurāte potentia. Si aūt nō
vult: ꝓpter duas fit cauſas: aut ꝓpter pigritiā: aut ꝓpter
indecētiā. Pigritia aūt a duob' generat: aut eni volupta
te aliq̄ attracti pigritamur: aut ꝓpter timorē deſiſtimus:
quoꝝ neutrū fas eſt cogitare de deo. Si aūt dicāt nō de-
cere deū: indignū eni eſſe tante btitudinis puis cōdeſcen
dere: qualit nō incōueniēs ē artificē quidē ꝓcurantē vni
uerſalia: nihil ꝑticulariū neqꝫ paruiſſimū derelinq̄re ſi-
ne ꝓcuratione: ſcientē ꝙ ad totū ꝑficit pars: cōditorē vo
deū artificibus enūciare idoctiorē? Si aūt nō pōt imbe
cillis eſt deus ⁊ impotēs benefacē. Si vo incōprehēſibi
lis nobis eſt ſingulariū ꝓuidentie rō: nō ꝓpterea opor-
tet dicē qꝛ nō eſt ꝓuidentia: ita eni diceret: qꝛ numerū ho
minū ignoramus: neqꝫ hoies ēē. CHRY. ſup matth.
Sic ergo q̄ credit ſe dei iudicio gubernari: eſcam ſuā in
manu dei cōmittat: cogitet aūt de bono ⁊ malo: de q̄ niſi
ſollicitus fuerit neqꝫ malū fugiet neqꝫ bonū apprehēdet.
Et iō eo ſubdit: Querite aūt ꝑmū regnum dei ⁊ iuſticiā
eius. Regnū dei ē retributio bonoꝝ operū. Juſticia aūt
eius: via pietatis ꝑ quā itur ad regnū. Si ergo cogites q̄-
lis erit gloria ſcōꝝ: neceſſe ē vt aut ꝓpter timorē pene re
cedas a malo: aut ꝓpter deſideriū glorie feſtines ad bo-
nū. Et ſi cogitaueris que ſit dei iuſticia: qd. ſ. odit de' ⁊
qd amat: iuſticia ipſa oñdit tibi vias ſuas q̄ amantes ſe
ſeq̄tur. Nō aūt daturi ſum' rōnē ſi paupes ſum' aut diui
tes: ſed ſi bene vel male egerimus: qd ē in nr̄o arbitrio.
¶GLOSA: Uel dicit iuſticiam eius. q. di. vt per eum
nō per vos iuſti ſitis. CHRY. ſup matth. Terra auteꝫ
etiā ꝓpter pctā hoiuꝫ maledicit: vt nō germinet: ſm illō
Maledicta terra in ope tuo. benedicit aūt cū bona fece-
rimus. Quere ḡ iuſticiā ⁊ nō deerit tibi panis. Un̄ ſeq̄t:
Et hec oia adijcient vobis. AVG. de ſer. do. i mōte. ſ.
tp̄alia q̄ maniſeſte hic oñdit non ēē talia bona nr̄a ꝓpter
q̄ bn̄facē debeamus: ſꝫ tn̄ neceſſaria ēē. Regnū vo dei ⁊
iuſticia eius bonū nr̄m eſt: vbi finis cōſtituendus ē. Sed
qꝛ i hac vita militam' vt ad illud regnū ꝑuenire poſſim'
q̄ vita ſine his neceſſarijs agi nō pōt: apponent inq̄t hec
vobis. Cū aūt dixit illud Primū: ſignificauit qꝛ hoc po-
ſterius querendū ē nō tp̄e ſed dignitate: illud tāq̄ bonū
noſtrū: hoc tanq̄ neceſſariū ē. Neqꝫ eni vbi gr̄a debem'
euāgeliçare vt māducem': qꝛ ſic vili' haberem' euāgeliū
q̄ cibū: ſꝫ iō manducam': vt euāgeliçemus. Querētibus
aūt ꝑmū regnū dei ⁊ iuſticiā eius. i. hoc ꝓponentib' cete
ris reb': vt hoc ꝓpter cetera q̄ramus: non dꝫ ſubeē ſolli
citudo ne neceſſaria deſint. ⁊ iō ait: Hec oia adijciēt vob
i. ꝯuenient ſine vllo vr̄o impedimēto: ne cū iſta queritis: il
lic auertamini: aut duos fines conſtituatis. ¶CHRY.
in ho. ⁊ nō dixit: Dabunt: ſed apponēt: vt dicas qꝛ pn̄tia
nihil ſunt ad magnitudinē futuroꝝ. AVG. de ſer. do.
in monte: Cū aūt legimus in fame ⁊ ſiti aplm laboraſſe:
nō exiſtimem' hic dn̄i ꝓmiſſa titubaſſe: q̄nquidē iſta ſint
adiutoria. Medicus iſte cui nos totos cōmiſim': nouit
qn̄ apponat ⁊ qn̄ detrahat ſicut nobis indicat expedire.
Si eni nobis aliqn̄ defuerint: qd plerūqꝫ ꝓpter noſtram
exercitationē deus ſinit nō debilitat ꝓpoſitū noſtrū ſed
exaiatū ꝯfirmat. Nolite ḡ ſolliciti ēē i craſtinū. Craſtin'. n.
dies ſollicit' ēē erit ſibiipſi. Sufficit eni diei malicia ſua.
GLO. Prohibuerat ſollicitudinē pn̄tiū reꝝ mō ꝓhibet
ſollicitudinē futuroꝝ: variā ex vitio hoiuꝫ ꝓuenientē cū
dic: Nolite ḡ ſolliciti ēē i craſtinū. HIE. Cras i ſcriptis
futuꝝ tp̄s itelligit: dicēte iacob: Exaudiet me cras iuſti-
cia mea. ⁊ i ſamuele phātaſmate phitoniſſa loq̄t ad ſaulē
Cras erit mecū. de pn̄tib' ḡ ꝯceſſit debē ēē ſollicitos q̄ fu
tura ꝓhibet cogitare. Sufficit eni nob pn̄tis tp̄is cogita
tio. futura q̄ incerta ſūt deo relinq̄mus. Et hoc ē qd dr̄:
Craſtinus eni dies ſollicitus erit ſibiipſi. i. ipſe afferet ſol
licitudinē ſuā ſecū. Sufficit eni diei malicia ſua. Hic mali
ciam non ꝯriā virtuti poſuit: ſed laborem ⁊ afflictionē ⁊
anguſtiam ſeculi. CHRY. in ho. Nihil eni ita doloreꝫ
infert aie: vt ſollicitudo ⁊ cura. Cū aūt dicat ꝙ craſtina di
es erit ſollicita de ſeipſa: volens maniſeſtius facē qd dr̄:
Proſopopeiā facit tp̄is ſm multoꝝ ꝯſuetudinē loquens
ad plebē impfectā. vt eni eos magis moueat: ipſos dies
conquerētes inducit ꝑ ſuꝑflua cura. Nunq̄d enim dies
nō ſufficiens habet onus. i. curam ſuā: qd igit cū aggra-
uas magis: curā q̄ pertinet ad aliū diem apponendo?
¶CHRY. ſuper matth. Uel aliter: Per hodie hec ſo-
lum ſignificantur: que habemus in vita preſenti neceſſa-
ria. Per autem dic Cras: quod ſuperfluum eſt oſtendit. di
cit ergo: Nolite ſolliciti eſſe in craſtinum: ideſt nihil cure
tis ſuper id habere quod neceſſarium eſt vobis: ad vi-
tam quotidianam. Quod enim ſuperfluum fuerit quod
eſt cras curabit ſe. Et hoc eſt quod dicit: Craſtinus eniꝫ
dies ſollicitus erit ſibiipſi: ac ſi dicat: Superflua cum
cogitaueris: ipſe ſe curabunt: te quidem eis non fruente

inuenient dn̄os multos q̄ ea ꝓcurēt. Quid ḡ curas de illis quoꝝ ꝑtātē eas alijs dimiſſur⁹? Sufficit eni diei malicia ſua.q.d. Sufficit tibi labor quē pateris ꝓpt̄ nec̄ia: noli de ſup̄fluis laborare. Uel aliter: AVG.de ſer.do. in monte: Nō dr̄ craſtinus dies niſi in t̄pe vbi p̄terito ſuccedit futuꝝ: Ergo cū aliq̄d boni opamur nō terrena: ſed eterna cogitemus. craſtin⁹ eni dies ſollicitus erit ſibiipſi i. cū oportuerit ſumas cibū ⁊ huiuſmōi.ſ.cū necessitas vrgere ceperit. Sufficit enim diei malicia ſua.i. ſufficit q̄ iſta ſumere vrgebit neceſſitas: quā maliciā noiat: q2 penalis ē nobis: ꝑtinet eni ad mortalitatē quā peccādo meruim⁹. huic ḡ pene t̄pal̄ nec̄citatis noli addē aliq̄d grauius vt nō ſolū eā patiaris: ſ3 etiā ꝓpter hanc explendā militēs deo. Hic eſt cauēdū: ne cū viderim⁹ aliquē ſeruū dei ꝓuidere: ne iſta neceſſaria deſint: vl̄ ſibi vel eis quoꝝ cura ſibi cōmiſſa ē: iudicemus eū ꝯtra dn̄i p̄cepta facē: ⁊ de craſtino eē ſollicitū. nam ⁊ ipſe dn̄s cui miniſtrabāt angeli: ꝓpter exēplū loculos habē dignatus ē. Eſt in actib⁹ apl̄oꝝ ſcriptū ea q̄ ad victum ſūt neceſſaria: ꝓcurata eſſe in futurū ꝓpter iminentē famē. nō ḡ hoc dn̄s increpat: ſi quis humano more iſta ꝓcuret: ſed ſiq̄s ꝓpt̄ iſta nō militet deo. HILA. Hoc etiā totū ſub dicti celeſtis ſignificātia ꝯtinet. Iubemur igit̄ nō ambire de futuri. Satis.n. vite nr̄e malicia dieꝝ q̄bus viuim⁹ ſ.pctā ſufficiūt: vt cōtra hec purgāda oīs vite nr̄e meditatio: laborq3 verſet̄. Ceſſante aūt cura noſtra ipſa futura ſollicita ſunt dū nobis etn̄e claritati ꝑfect⁹ deo ꝓcurāte ꝓponit̄. CA.VII.

Nolite iudicare ⁊ non iudicabimini: nolite condēnare ⁊ non cōdēnabimini. In q̄ enim iudicio iudicaueritis iudicabimi: ⁊ in qua mēſura menſi fueritis remetiet̄ vobis.

AVG.de ſer.do.in monte: Quia cū iſta t̄palia ꝓcurauit in futurū: incertū ē quo aio fiat: cū poſſit ſimplici corde fieri ⁊ duplici. opportūe hoc loco ſubiecit: Nolite iudicare. vel alit̄: GHRY.in ho. Hucuſq3 expoſuit cōſequentiā ad elemoſynā ꝑtinentē: nūc aūt incipit exponere ꝯſequentiā ad orōnē reſpicientē. Et eſt doctrina hec quodāmodo ps orōnis: vt ſit ordo narratiōis talis: Dimitte nobis debita noſtra. ⁊ ſeq̄t: Nolite iudicare: vt nō iudicemini. CHRY.ſup matth. Sed ſi iudicare ꝓhibet: q̄ ꝯſequētia paulus in corinth. iudicat fornicantē: ⁊ petrus ananiā ⁊ ſaphirā mēdacij arguit? S3 q̄dā hūc locū ſm̄ huiuſmōi ſenſū exponūt: q2 dn̄s hoc mandato non ꝓhibet chriſtianos ex beniuolētia alios corripere: ſ3 ne p iactantiā iuſticie ſue chriſtiani chriſtianos deſpiciāt: ex ſolis plerūq3 ſuſpitiōibus odiētes ceteros ⁊ ꝯdēnātes. Et ſub ſpecie pietati ꝓpriū odiū exequētes. CHRY.i ho. Uñ nō dixit: ne q̄ſcē facias peccantē: ſ3 ne iudicaueris: hoc ē ne amarus fias iudex. corripe quippe nō vt hoſtis expetens vindictā: ſ3 vt medicus inſtituēs medicinam. CHRY.ſup matth. S3 vt nō ſiquidē corriperēt chriſtiani chriſtianos ꝯuenit ſermo q̄ dicit: Nolite iudicare. S3 ſi nō ſic corripuerint: nūq̄d ꝓpter hoc ꝯſequēt̄ indulgētiā pctōꝝ: q2 dictū ē: Nō iudicabimini. Quis eni ꝯſeq̄t̄ indulgentiā mali p̄oris: q2 nō addidit alterū malū? Hoc autē diximus volētes oñdere: q2 hic ſermo non ē poſitus de ꝓximis nō iudicādis: q̄ peccāt in deū: ſ3 q̄ in nos peccāt. Qui eni nō iudicat ꝓximū ꝓpter pctm̄ in ſe cōmiſſuz: illū nec deus iudicat ꝓpt̄ pctm̄: ſ3 dimittit ei debitū: ſicut ⁊ ipſe dimiſit. CHRY.in ho. Uel alit̄: Nō ſimpliciter vniuerſa pctā iubet nō iudicare: ſed his q̄ multis malis ſūt pleni: ⁊ alios ꝑ minimis iudicāt: hāc ꝓhibitionē facit. Sicut ⁊ paul⁹ nō ſimplicit̄ ꝓhibet iudicare eos q̄ peccant: ſ3 diſcipulos iudicātes de magiſtris redarguit: docens vt eos q̄ ſupra nos ſūt nō iudicem⁹. HILA. Uel aliter: Iudicari de ſponſiōib⁹ ſuis deū vetat: q2 vt iudicia ex incertis reb⁹ inter hoies ſumūt: ita ⁊ hoc iudiciū aduerſus deū ex ambiguitate ſuſcipit̄: qd̄ penitus repellit a nobis: vt cōſtans poti⁹ fides retineat̄: q2 nō ſicut i certis reb⁹ pctm̄ fit ꝑperā iudicaſſe: ſ3 ſi in his reb⁹ dedero iudiciū: initiū fit criminis. AVG. de cō.euā. Uel alit̄: Hoc loco nihil aliud p̄cipi exiſtimo niſi vt ea facta que dubiū ē quo animo fiant: in meliorē ꝑtē interp̄temur. Deus aūt que nō pn̄t bono aio fieri: ſic ē ſupra blaſphemie ⁊ huiuſmodi: nobis iudicare ꝑmittit. de factis aūt medijs q̄ poſſūt bono ⁊ malo animo fieri: temerariū eſt iudicare: maxime vt cōdēnem⁹. Duo aūt ſūt in q̄bus temerariū iudiciū cauere debem⁹: cū incertū eſt quo aio q̄cq̄ factū ſit vl̄ cū icertū ē: q̄lis q̄ſq3 futurē⁹ q̄ nūc vl̄ bon⁹ vel mal⁹ apparet. Nō ḡ rep̄hēdam⁹ ea q̄ nec ſcim⁹ quo aio fiāt: neq3 ita rep̄hendam⁹ q̄ manifeſta ſūt vt deſperem⁹ ſanitatem. Pōt autē mouere qd̄ ait: In quo iudicio iudicaueritis: iudicabimini. Nunq̄d ſi nos temerario iudicio iudicauerimus temere etiā de nobis de⁹ iudicabit? aut nūq̄d ſi mēſura iniqua mēſi fuerim⁹: ⁊ apud deū ē iniq̄ menſura vñ nobis remetiat̄? Nā mēſure noie ipſū iudiciū ſignificatū arbitror. Sed hoc dictū q̄m temeritas q̄ punis aliū: ipſa te puniat neceſſe ē. Iniq̄tas eni ſepe nihil nocet ei q̄ patit̄ iniuriā: ei vō q̄ facit neceſſe ē vt noceat. AVG.xxi.de ciui.dei: Dicūt aliq̄ q̄ūo verꝝ ē qd̄ ait chriſt⁹: vt in q̄ mēſura menſi fueritis remetiet̄ vobis: ſi t̄pale pctm̄ ſupplicio puniat̄ eterno? Nec attendūt nō ꝓpt̄ eq̄le t̄pis ſpaciū: ſ3 ꝓpt̄ viciſſitudinē mali. i. q̄ mala fecerit mala patiat̄: eandem dictā mēſurā fuiſſe: q̄uis in ea re hoc ꝓp̄e poſſit accipi: de q̄ deus cū hoc diceret: loq̄bat̄. i. de iudicijs ⁊ cōdēnatiōib⁹. Proinde q̄ iudicat ⁊ ꝯdēnat iniuſte: ſi iudicat̄ ⁊ ꝯdēnatur: iuſte in eadē mēſura recipit: q̄uis non hoc qd̄ dedit. Iudicio.n. fecit qd̄ iniquū ē: iudicio patitur quod iuſtum eſt.

Quid aūt vides feſtucam in oculo fr̄is tui: ⁊ trabē in oculo tuo nō vides? Aut q̄ūo dicis fratri tuo: Frat̄ ſine eijciā feſtucā de oculo tuo: ⁊ ecce trabs ē in oculo tuo? Hypocrita eijce p̄mū trabē de oculo tuo: ⁊ tunc videbis eijcere feſtucam de oculo fratris tui.

AVG.de ſer.do. Quia temerario ⁊ iniq̄ iudicio dn̄s nos āmonuerat: maxie aūt hi temere iudicāt q̄ de incertis ⁊ facile rep̄hendūt: q̄ magis amāt vituꝑare ⁊ dānare q̄ emēdare atq3 corrigē: qd̄ viciū vel ſupbia ē vel inuidētia: ꝯſn̄t ſubijcit ⁊ dic̄: Quid aūt vides feſtucā i oculo fratris tui: ⁊ trabē i ocu.tuo.nō vides? HIE. De his loq̄t̄ q̄ cū mortali crimie detineāt̄ obnoxij minora pctā fr̄ib⁹ nō ꝯcedūt: vt ſi forte ita ille peccauerit: tu odio rep̄hendas. Quātū aūt int̄ feſtucā ⁊ trabē: tātū int̄ irā diſtat ⁊ odiū: odiū eni ira inueterata ē. Fieri aūt pōt vt ſi iraſceris hoi: velis eū corrigi: nō aūt ſi eum oderis. CHRY.in ho. Multi etiā hoc faciūt q̄ ſi viderint monachū ſup̄fluū veſtimentū hn̄tē: aut copioſiori cibo potitū: amari fiūt accuſatores: q̄tidie ipſi rapiētes ⁊ crapulam patientes. CHRY.ſup mat. Ul̄ alit̄: Hoc qd̄ hic dr̄ doctorib⁹ ꝯuenit. De eni pctm̄ diiudicat̄ modicū aut magnū ſm̄ peccātis ꝑſonā. Laici eni pctm̄ modicū ē: ⁊ feſtuca q̄tū ad peccatū ſacerdoti: qd̄ trabi ꝯpat̄. HILA. Uel alit̄: Pctm̄ in ſpm̄ſcm̄ ē diuie v̄tutis ꝑtātē negare: ⁊ xp̄o ſb̄am abnuere etn̄itatis p quē q2 in hoiēz venit de⁹: hō rurſus veniret in deū. Ergo q̄ta int̄ feſtucā ⁊ trabē dr̄ia ē: tātū oñdit pctm̄ i ſpm̄ſcm̄ cetā crimia excedē: vt cū ifideles delicta corꝑis alijs exprobrāt: onus pcti qd̄ de ꝓmiſſis dei ābiguūt: i ſe aū nō videāt in oculo: trabe tāq̄ in mētis acie icidēte. Seq̄tur: Aut quomodo dices fratri tuo: ſine eijciam feſtucam de oculo tuo: ⁊ ecce in oculo tuo trabs ē? CHRY.i.cum facile arguis peccatum fratris tui: ipſe aūt in eodem peccato vel in maiori exiſtens. AVG. de ſer.do. Primū ergo cogitemus cū aliquē rep̄hendere nos neceſſitas coegerit: vtrū tale ſit vitium quod nunq̄